Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):	Metastasio pseudonym for Trapassi, Pietro Antonio Domenico; Prahl, Niels,; 1724-1792,; Reerslev (Reersløw), Lorentz (Lars),;...
Titel | Title:	Themistocles : En Opera af Hr. Petro Metastasio omdannet til et Heroisk Skuespil af Hr. Niels Prahl og igennemset forandret og forbedret, i Overeenstemmelse med...
Udgivet år og sted | Publication time and place:	1767 Det Kongelige Teaters Suffløarkiv nr. 737
Fysiske størrelse | Physical extent:	1 bind, 90 sider.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Digitaliseret af | Digitised by

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighboring rights. You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Det kgl. Teaters Suffløraarkiv No 737



DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023952999

Themistocles

En Opera

af

Hr. Petr. Metastasio

omarbeidet til at

skiøres Skuespil af M.r Niels Prahl,

igiennemsect, forandret og forbedret,

i Overensstemmelse med Originalen

af

Pedersløv.

1767.

Actus 1.

Scen. 1.

Themistocles. Neocles.

Themist.

Hvorfor vil min kiære Søn?

Neocles.

Tillad mig dog at gaae,
Dra dit Land hvorved Du forlænede Straf kand
Hær vi ej utaalige Sele sidde, tapre Fader!
Hvor vi ej nyttige kand være, hvor det skiønne Land
Hvor hver for fortiente, hvor det ædle Blod
Kand sætte paa din Søn — Dal vi Despotens,
Forvandlige Ord da skulle taale her?

Themist.

Retfærdig hidsig Ynd — Dyre dig, min Søn! jeg kiender
Hvad vi dig ej kand vælge Rigt Fader.
Du elsker dig med hvert Blod i Dine Aarer,
Hvorvidt af min Sæd hvælver Hjælmen,
Hver Lemme og min Hand paa Hiertens at leve,
Dra længe Tid kan kun vil vilde og grumme være,
Dyre min Neocles, dyre! altid forandre sig,
Du i min anden Hand maae ikke betragte mig

En vild forunftig Mandmaa sig i Liebum Lidt,
Hand und Fölle Hund hvid bitter Skaal maa vride,
Det maadd, naar Ole Fenn i Dide, Det er got;
Men efterdent nugang — Her er min Fiende Blod.
Jeg er nu ikke mere Herre ud Hjerte og Glæde,
Men Ære undrevet har mit Hiertes Ære,
Jeg er en fattig Mand, landflygtig, ubekiendt —
Forladt — forlorne — ja! — min Hjerte sig har mødt.
Et Sar jeg dog maatte, Hvoraa jeg mig forlader,
Det er Standhaftighed ——

Ned:

Ej! Hjertebare Fader.
Jeg ved tale her om din Standhaftighed
Jeg skaar min Forsigtighed ej mere ak Hjerte vond.
Du maa nu vinke fra samme Smerte vore,
Hvis Hjerte Kiærlighed vil Liebl ud blod og Ære,
Athenen, Grækenland ud at forbittret Had
Dig følger overalt, indtil til dinen Stad.
Det ogsaa Fædreland dig saaledes fra sig jager,
Du Græker bitter Had dig overalt indsøger,
Du jo forfølger dig, du blive efter strebt,
Først ak du efter mest dig ønsker skarpt strebt.

Ja dette skal jeg vistnok ungiven,
Hvor de ny vogne sind i sidste sne forblinden,
Det skaer vil bringe ret saamidt, i fald det land,
Ret de ny hjemsk for i vogne Nordens Land.
Hagbart dette alt, jeg aldrig saaer at sorg
Jeg mindste klagemaal udtrykke ret fremforn,
Ja! jeg dig vorlig sorr — Ak! taalen dog det sind,
Ret paa din stadrgang al Undstab tygger Vind.

Hermist.

Du ynglig sar begynder dit løb paa livets baun,
Du kjender kjendt til hvn gamle Nordens Vaun,
Staar du saabarist vil al fjendesk anfan,
Med dinn sterr du ak sarth vigsorn.
Hvert sor! det dette gad, paa smilet du fortrøst,
Det er almindelig vnn vis for man nyder,
Staar man sar allermest Bekymringer bagvist,
Den dyd at giver Gud sar straf sin sad forliest.
Saaledes Grækenland var ned mig for fornøjet,
Til sidste Nedrighed det sagde mig opfojet;
Men atter styrtet mig — det gaaer mig saadant ned,
Dog til min sidste Stund jeg det skal sare sier.

Neocles.

Ret er sion som Gold, ny nød man skiller sinn. —
Bar det sin Grækrnn og Hannibal allenn,

4.

Hvorvor vilde jeg nu ængste mig for,
Hvor ofte Lykken ligger i Livet skjult for mig?
Hvo Gudinden undseer sig selv mod dig bevæbne
Med Retfærdighed? —

Themist.

Hvorledes?

Neocles.

Paadem Skiebne,
Som nu forfølger dig, skal Faren blive af Lav,
Det er formodeligt —

Themist.

Jeg veed min Søn!
Du altfor saftig Vom om Skiebnen skal forvilde;
Thi vaar vi nogen Ting, den Faare, alle vilde,
Blev de da Jorden skal paa hin til Lov og Straf?
Hvi tyktes vogte vi, vi atter togne af?

Neocles.

Hvorledes? Tør mig skee —

Themist.

Vid da, at Gyden Fabr
I gyldne Overgang Tid vil bestå Lykkefabr;
I Morgenrøden vil altid lutter sig
Og bliver mere Skøn og mere anselig.
Paa Engene vilde Gud ufødt for Fod og Tunge
Er Hvedet altid blandet, da end Ivor Tid vil Hunger;

Man naar ikke ligger sin Ubøjnelighed i Sind,
Da længer Kisten sig jo knap lig Barnd.

Neocles.

Hvo ag! at Lovd ud fra sin Grimmest og Skr
Til sig Almindighed —

Themist.

Ak naar man saalig born —
Maa sin usilvig Slegt vil mere vidunk mig
for Lidt Standhaftighed, som nu Fælleskab
Ind hver Grimmest sig sit —

Neocles.

Ak stand mel Standhed blive;
Hvo sig o Fader vog! Hvad dig har Lykke Liv,
At søger Tilflugt her paa ak saa farlig Jord,
Hvor vidst Undergang naa bliver dig bevnd?
Er dig ik Gretens Hær for lat ak drag at dragt
Til vil og Vidskinnen af Grækens Mark smagt.
Hvinden, at ved dig ikke skielmisk Aftenn
Salon Kong Xerxes, den og hele Persien.
Og tro at Kongens Hød saa hastig ikke mend,
Land om vil skiulle her opdagt allen Hemmend,
Hvem vilde vil da mel din Tilflugt tage til?
O Fader! følg ikke Raad, som jeg dig gjem vil

Du Jomfru Sinnets Lyst, men for din Jomfru Skam,
Du Frue forbittrede mod Forsynet dig vrede;
Hvis ungt Folk i Lyst og Ledighed
Kunne nu smertelig for dem Lil dannes Dag.
Som mistet Far sin Ven, nu andre Kloge og Faders
Som gredne for sin Dør og sig nyttige lærer;
Det rette Navn de Themistocles Far givet,
Som da for hjemlands Kyst og Land sig flygte bort.

Themist.

Hvad — flygte? — Krig! Er det nu Kongen Herre Navn.
Jeg for paa dette Ord vil nu aldrig være;
Hvem tager jeg nu Feil? — Jeg to Personer saar —
Du sid til dennes Landes formodentlige gaar,
Jeg tænker, at af dem jeg nogle Faare at vinde,
Gak du, imidlertid, saa længe til mig Kilde.

Neocles.

Tillader det mig nu, at jeg maa blive her
Og vende Hjemkomst hen? —

Themist.

Ney! Du for sig nu,
Jeg byder dig, Gaar bort! Du kand dig nu vare
ginge,

Vor Eiendom mit at vi saalænge skal vare.

Neocles.

Vor Fader! – jeg mig vil begynde —

Themist.

Giv mig de

Neocles.

Bil du ej sjøgte dem, hvorom jeg forhen bad,
Da i det mindste dig vog selv i dyd maa tage,
Og vinde Erlyttelse dig paa Halsen ikke drage.

Themist.

Gak fra mig! Din ond Forræder!

Neocles.

Jeg gaaer! Ak fordum!
Saae gjærne Faderen paa ubillig Grund om,
Dog ikkun ikke mit Blod, dog stuelse Faderens
Ære,
Om din Standhaftighed vi kom mig til at børe.

abit.

Scen: 7.

Aspasia. Sebastes. Themist. (for sig selv)

Them.

Om jeg ikke ikke seer, saa synde dunne Mand

Jeg vil vove mit Liv og mit Blod
Hand for Dem og hans Broder mig skal tilbedrink give —
Jeg skjøtter hans Ære og Ønsker Dem blive,
Hans vil jeg forsvare ved — men jeg jo blive vår,
At min Gratitude hand i følge med sig har,
Og hvordan skal jeg vise hans skjønne Gerninger,
Hvad at han mig ønsker vor Ven for Livet.

Aspasia til Sebastes.

Min Herre! — hør — et Ord!

Sebastes.

Jeg kan vi kom vej;
Thi Longin, Snigler! kan mutre efter mig.

Aspasia.

Ak! Ein et Øjeblik — jeg ikkun vilde vide,
Om man paa Koldets Ord i Susa for Land
lide —
Thi den Barbariske Indfald undskyld er,
Den nogle har forfalt, at vore indfødt Fra

Sebastes.

Ja, den er ganske sand, hvem som det vil gribe,
At hand Themistocles til Xerxes sit Land bringer,

Dør, allerkjæreste, det skjønneste her,
Jeg kongen skjenker til Gunst og Forsøning.

Aspasia.

Ak! — salig, forsalgte Fader! —

Themist: gaar Sebast. i Veir.

Min Herre! — dersom De ei spørger mig tillader,
Tilbage vil nyttes for Kongens fraværelse

gaar,

Og skal jeg trængende kjære, ikke taler fører

Aspasia, forskjellig.

Hvorledes skal jeg vogte min Fader uden mig
Og salig —

Sebast. til Them: med Vrede

Spørg andre om Raad end mig

Themist.

Om jeg har tænkt ved, hvor det vil være mig
Min nedrige Anslag om, skjøndt jeg kjender vild

Thi jeg er fremmed her og ment ej kiendt Sted,
Sebastes til Aspasia, efter at Sandred
Svaget har betraadt Themist:

Farvel Aspasia. abit.

Scen: 3.

Themistocles og Aspasia.

Themist.

Hvor ophidset var Sandheden —
Vaarlig Troskab —

Aspasia for sig selv.

Ah! o himmel mig bønhør
Og skiul fra alle Øyne min Fader ikke før.

Themist: (for sig selv.)

Hvor Sund og Høyhed ej at finne saa forblindt!
Jeg vil imidlertid ei spørge ihu Gretjenden
Som hver Favor Audientz — Tillad! — jeg spørger her
Ej efter den sigt — ah! jeg jo min Datter seer.

Aspasia for sig selv.

O gudinder seer jeg sneil! er dette ej min Fader?
Jo, dette Sandt Herskov, Sandt Ansigt, den sigt, Fader —

Themist.

Kiig dog — Aspasia

Themistocles! —

Themist:

Aspasia!

Aspasia

Min Fadr!

Themist:

Min Fadr! —

Aspasia

Flygt hurtra

Themist.

Ludn dn timk sar

Aspasia.

Ah! flygt dog snart hurtra, min nidstrigr Fadr,
Thi hela Persien rumdrig dig jagar,
O gumman Striden, som dig för tio natt sedt,
Hvor nij nu rumi Ja dig runta nogn got!
Kung Xerxes vil din Död, hans lön belöning lova
Ett stumt, som dina gr hans dig, allt og dit Hoved,
O flygt! thi nogna tok hand aldrum darn dig

12.

Themist.

Du vil mod forvan trygt vist ales forvorke mig
Thin Daatter! Sig mig vog: Da trygnede Kammerherr
Dg jeg dig mod alt Stib til Argos vorsendte,
For dig i Bryllupet for Kæmpetrun at gaa,
Sig mig om jamnen Stib da ikke fandtes.

Aspasia.

Ja Stibet fandtes og Deres Hand blev begravet
Med mørke Sølgevaun, som brukes i Hjemmet,
Jeg ulykkelige, — jeg maa vidne dette,
For Dronningen Clytemnestra mig Stiebamme Hjemme ødelagde.
Et fiendtlig Forsøg Stib, som vorde Stib forfølgere,
Hjalp, da jeg ikke blev alene for Hjemmet døde.
Hun fadmer Kimbt mig! — Hvor ofte mig glædefuld
Da jeg en Tanke av ulykkelig fremmed Land!

Themist.

Din Fantasi — Hvad mon du?

Aspasia

Jeg, vigende mig for Fiender;
Du, da jeg kommen var til Kong Xerxis Hjemme,
Da, fiendtlig Hand mig Stræbte til en Hjemmefred,

Som nu af Hunger skod, fik Frøken Roxane nyt
Øje Faders, mesten dør tit jeg dig saa mærkt,
Hvor tit jeg önskt saa at se mig ingang saamt,
Hvor tit jeg med min Tøn saa trøstet sin selv,
At jeg dog maatte dig i Armen sin igjen —
Men ach! jeg skjønt mindst paa saadant Ting tænke
Jeg bad, men trøster ej mig Himlen slæk skjenke
Et sligt Sindsforvirr, saa højst undværdig

Semist.

Min Fader! vorlig vær! om du vil glæde mig,
Dem lad ikke grændse skjel imellem dig og Gud,
Hvad i nu Øjeblik forandringen tilfører,
Vor Skjebne mørkest staar i dag omskyet sig,
Min Tjener minder nu, nu jeg saa skjønt dig,
Og sammen for dem var —

Hyperion.

Ja vel! du mig saa skjønt,
Men som vor Skjebnen sær med Glæm taustes bun-
det,
Jeg saa og skjønt dig; Men i nu ene Stand,
Allene, skjøgtesk, fordømt for dit Land.
Forskjellige Fader! svor nu min Gjerd og Ilv.

14.

Hvor nu du, som dig paa Hænder vilde bære.
Hvor er din Krigsmagt og din Tinnur
og Gnidr! Hvi er du ikke nærværende.
Athen! uværdige Athen! du er fortabt,
at fordum bar dig, alligevel du mandig,
Du skal straffet staae, dig, du skal forstaae du
og staae af Gudernes du ulykkelige Dom.
Din Undergang nu nær, er Jupiter vrede,
Du sidder snart af dem den Straf, som du er
værdig,

Hvad Hjemle? fælde dig! ——

Themist.

O! — du Asparia!
Følg dog den Sædvane hvor, som du indtager sig
Lad din Fornuft og skjøn den Dom, som dig be-
hænder,
Jeg for min Daatter den allerlund ej nægter,
Hvor ømme Land det Land sin Ødelæggelse,
Det Fædreland, hvor hun sit Hjemsted først at søge.
Jeg skraaner dertil for min Daatter ej fordragen.

Jeg vandrende er for dig —

Aspasia.

Jeg vaar da lagen

I for straa Faar i Land, det mand forstrødigt er

Themist.

Jer Faaer! Tak ej saa —

Aspasia.

Lig Faer! Bliv ej sær,

Jeg flyn fra dette Sted, forglem dig heelen saa-
vel,

Themist.

Hvorfor frygter du? for ingen Fiel mig kiender,

Aspasia.

Hvor Lord Themistocles ret vel bekiendt,

Hvorfor Land Athen saa ond kunde fordrive,

Du sagde fader, som kun for Hevn gierne øvede,

Dog det dog dagen og det Dage straf fremdrøfter,

Du vil forvandle dig, om alting vendt var.

Og mørkt skunde dog stedse Faer for dig staa.

Hvo ved om Gretten ej for vil skelne kunne,

Ej en Gesandt er fra Athen nogsinde kommen

Hand sales mit Linnik dig, om sand dig saare at spr,
Dy mod sand Tålgestab ikt samme Linnik stor.

Themist.

Hær sand sit Linnik for nogen vabenbaret.
Hær man sand Mænd mænn i Susa vi nysaret!

Aspasia.

Vrij, jeg ikt ikke vind; Jeg om en skjøn Mænd
Vil længen ekindkt angive ost sand Kjend.
Dersom vi Foretak sig en allerede Fjender,
Til ikt bestemte Ord, for vinen Fred bryde.

Themist.

Hand vor nogen, som vil, forskjøn sig ikkjen.

Aspasia.

Ja —

Themist.

Skiv vor vi! — jeg gaar, — Vi samles mel igjen.
Jeg min Forlæng ret vil at Hjendskab forskjøn,
Dy mod at forvidst Mood gaar Linnik mester Hjen.

Aspasia.

Hvor tapper Fører! — Ein! — O jeg elendige! —
Hvad mener vi! — Vil vi mig vor ost længst
for
ren.

Mit ömmer Hänten i mig wopförlig bantar —
Dra fram't vör nästen mig, forann'n vösen Dantar!
Wer thinn Hand, som jag nu lyt'n Land paa nijar —
Som altid Hijner wandt, jag dig bewarar: — Flyr!
Jag bärar Sinlwmish: Sönför mig dog i vätn:
Den Fonk, som aldrig wrang, blank Finnbin vij at Sätr.
Jag dig bewarar wäl thi annun Gräsmo land,
Hwid här'n owrar nin som nu bejnstat Brand —
Thi at Atfinn, som vör at nästen nij upbarar,
Hur Fiönd thit Lorgar dig upförsonlig Farar,
Ja wid sinn Gratist Hand, som Jorsar fit af dig,
Hur Fiönd sand Jarar wist sig ötafwinnlig,
Gram Liöw Farar ij! —

Thenist:

Fom! Fad mig dig anfann! —
Du aldrig stal i mig nu dronsast Farar sann —
At stig Lywagrest min Praktar Finnind Fand,
Du nästen mig — Inn för! — Finnar dig din Stand —
Lyfod mit Finstar Mod, lat'n din Farar bryn,
För snadsam Fals tingrarr — Thi maa du ätt spyn,
Swor jag gaarr inn — Farsn! Inn lar thfogar mig
Standfastigsne, Fordan mid Lyftan wander sig.

18.

Jnu, som sig nuuer til at taale Hiebunde Brøn,
Hal Bidrværdighed til Langhed nj forlenn,
Som Storm og Fiender Land nu Fønnand øm mest,
Jan ønd Helten i Trang sels Stonk best. abt.

Scen: 4.

Aspasia. Forrige Roxane.

Aspasia.

Ah! Jnon mit Hiertes Faar! jeg nj kand raadt Drage
Roxane.

Aspasia! — Jeg maa mig ovr Dig beklage —
Hui dølger Du for mig den Fiende, som Dig stræ,
Hiert for Dnirsk Du mig længe nj ansaae,
Jeg dig dog altid har for min oprigtig Vænd.

Aspasia for sig selv.

Ah! — Jun mod allerstig — min Sorg nu opdagt!

Roxane.

Du klagaar, Faar nj, — saad kand det vem sandt
At mod min Hiert jeg nu Rasalgnek fandt?

Aspasia.

Grimme! — Vaadagtig! —

Roxane.

Din Vetatnemmelige!
Jeg mod det ingent mel, skiont Du det nj mig sigr,
Mit Hiertes rabaar jeg i alle stig for dig;

Jeg vil forbryde dig,
for det jeg elsker dig saa meget,
og det bevæger mig til at forlade
Kongen Xerxes hjerte.

Aspasia

Det maa du ikke —

Roxane.

Lad mig være fuldkommen
for Forbrydelsen og for Belønningen.

Aspasia.

Jeg forstaar dig, Roxane mig tilstaar,
at min Forsmædelse og Ungdom afmaler,
som jeg har dig begaaet — jeg altid kender paa,
at ville vogne Eid dig ved Brystet saar.
Kongen Xerxes hjerte selv! — Jeg ved min Ringhed
fuldvel,
Ved jeg allermindst med Kongen skulle vinde

Roxane.

Nej! — Forstil dig ej — Jeg til min Skjøgt har gjort,
Jeg ej bedrager mig; — Det saa ret for sidste Stund,
at Xerxes saae dig først, jeg kiendelig har fundet,
at det fuld hjertet har aldeles overvundet,
Kun Lidenskabelighed har dog forøget sig
Og al Kunst skjønhed er mere mindre tilbøjelig.

Jeg ack for ofte kan om dig at tale herr,
Og naar jeg kierligst for kan paa kan herr,
Kan vel forvelder sig og ofte end mere,
Før kand koldsindigst kand nu ved skildring faa
Og da skal Rigets Farv kand kiendsgierning

Aspasia.

Hvad sten kand gielde mig nu min kiende Lykke
Og nu mandighed; kun ikke nu mig —

Roxane.

O! ak kun sine kand Mandighed for dig,
Er ikke altid slig! —

Aspasia.

Ney Xerxes ny forblindet,
Kan Forstil nu for stor, som mellem bygge kiærlighed

Roxane.

Hvad gior ny kierlighed?

Aspasia.

Kun jeg nu stammer

Roxane.

Og ikke nu den Ord, som jeg just skiøtter her,
De ikke stammer dragt kun paa kiærlighed,
Hvor Hovedstrømmen af den til alle gienny;
Kun her jo mellem de vi sind de for nu klart

For dette Forslags Skyld —

Aspasia.

Hvorledes nu det skal?
For himlens Skyld vær nu saa vittig til din Skade,
Du af forbitrelsen maae dig nu skyve laae,
Du gior dig selv Fiende, kiere Xerxes, ja og mig,
Skad du længere med saadant plager dig,
Og dersom Kiærlighets Ertzinding skiælv vorr
Skandt de Ertzindinger min Elskov følger nu,
Saa blev dog Xerxes nu den samme Dyrmand,
Du anden alt for saare nu mit Hiærte fiend.
Og troe Aspasia bestiver saadant Hiærte,
Som i sin Kiærlighed Omvexling ikke kiender.

Roxane.

Du har da, Forr jeg —

Scen 5.

Sebastes og de Forrige.

Sebastes.

Kiæreste! Den som du
Retfærdig Ilde sandt vil see, gaaer kun til Dronning nu.

Roxane.

Vrag om et Øieblik jeg vorr vil hos Eder, —

Aspasia til Sebastes.

Vend vigtig Sorg vil vi og Fred Ogsaa tvinge frem?

Sebastes.

Det er Lysimachus, som fra Egisien

Aspasia for sig selv.

Min Broder! — Forbandt? — Er Fred i Persien?

til Sebastes

Hvor det er vi bestemt, hvad Fald vil hun forvente?

Sebastes.

Jo Fald Themistocles skal sin Ret her sette.

Aspasia for sig.

Endog min Broder min Fader Sinnet er,
Jeg tvivler al Ting vil sig sammenrotte her,
For at forfølge en Landrig

Rexane.

Gaar Sebastes!
Hvad Ting vil tvinge Dem med Audientz skal jeg vide
Jeg kommer ikke Deres Vrede — Sebastes gaar.

Aspasia! Farvel!

Kom ak! Forraad mig vi —

Aspasia

Farvel Du ædle Viol,
Du længes sikkert Dag i Dag ngrønnet Tanke,

Jeg aldrig saaligheden saa gierne til Tidtale.

Roxane.

Jeg ved det — det er vist — og dersom mueligt,
Din saa ophøiede Tidtale i mig er,
Som al Verdens ynde og al vor Tid forgiftes,
Som daglig for vor Øine ned trækker Tiden,
Som Argi Djævel saa og saare vel altid seil,
Som sig forgaaer ineet i mest vanskabte Skiønhed,
Som selv opdigter ondt og ikke troer det godt,
Som altid villig er det mueligt at formode,
Som Verdens Papir afmaler skiønlig
Det ikke den ligner, hvor den vilde skiule sig.

Scen: 6.

Aspasia allene.

Men skal jeg og saa tro, at det kand være sandt?
Kand og Kiærlighed saa hade til min Fader være? —
Og søger kand kand Død og Ødelæggelse? —
Det kand det ikke være. — Ak! — den Ærværdige,
Den Ædelmodige var falsk som Skiæn paa Haand,
Maa den kand troes og er Følgen engang
Den skal det gielde om min Fader lis! — O Gud!
I Gierde! — giører Dog vor Skiebne mild! —

adit.

Scen: 7.

En prægtig Audience Sahl, en Deel Throner med
den anden Side. Tilskuere af Alskens Landets Folk.

Themistocles og Neocles, ahrsagen Xerxes
og Sebastes med talrigt Følge.

Neocles.

Hvi vorre vi dig dog saa ydmyg, min Fader!
Hvor er den Ærværdighed, hvormed vi dig for.
Fader!
At skiønne ubekiendt, vi aldrig mødte før,
Det forsagte Mod dig alt for dristig giør.
Dig synes at mangle vi Dine til dig mødre,
Og med samt Dine Skatte jeg skiøtter man dig kiender
For ihr er Bagtin! — Tom! — Han ihr er Tongun!
Tom!

O lad os gaae herfra! —

Themist.

Skiød dig kun ej strom —
Skandt Folk Hemmelighed mi affiske vilde blive

Neocles.

Saa vil vi, at vi skal de vidt i Sinde giøre. —

Themist.

Jeg vil om nøre. — Tir.

Neocles

Jeg skielver,

Xerxes

Den første Efterretning kom af Venn!
Den første Efterretning kom af Venn!
(Kun af Vogtens gaarv)
Hvad vil Themistocles sig mit Fædreland opladt —
Hvor stand Hvad stiller sig mod Xerxis Vrede?
Er vel i Kongens Gunst og Fædres eigen Kraft,
Og har min Vagt ej nu for Vold Vished haft.

Sebastes.

Det længe stridt stand mod Fremfærd blev ikke;
Thi allerede er forsvundt Lagt Gavn og Vilde.

Xerxes.

Jeg forsøgte ej Kærlighed ved længe stand nær til,
Hvad mod, jo stand dør Ven — Ret Fiendskab saa vil.
Hvad har ret Xerxes sligt og Fremfærd i Sinde,
Det Hævnt stander stridt af Venner som Fiender —
Hvad tvang mig til at jeg mod alle forsøgte Kød
Vendom ej nu Vaad fra nu saa mordiske Kød.
Hvad vind at jeg min Kærlighed paa mand Vand sat
Kristen,
Som ingen Venner har til denne Tiden Venlent.
Men jeg var fiendtligsad den Tid jeg samme sat,
Jeg holdt det for en Sød og udvalgt Lærdom Dit —
Vogtet Dette stal Themistocles vog Navn

76 Og af, som Ting sig vorr mig opfører,
Kan skal aldrig sige, jeg nu alt for oprørt —
Kan skal forsøge alle mine Kræfter. (Sætter sig)

Neocles.
Har du hørt?

Themist.
Ja jeg har alting hørt —

Neocles
Kom vel og lad os flygte.

Themist.
Nej! —

Scen: 8.
Lysimachus med Følge af Gnaver.

Den Forrige.
Lysimachus.
Mægtigste Monark! Jeg kan ikke maa frygte,
At finde dig nu dog som Fiender her,
Og have erobret vor den Magt til dig der,
Der Grækenland nu dog nu gaar af dig under,
Eller din Regimente skal, ikke om saa for længe,
Er gaaet under den, som først af alle var.

Xerxes.
Vaar vel kun ej var Ven! Ven! og forlader dig her.

Lysim: sætter sig)

Neocles til Themist.
Er det Lysimachus? —

Themist til Neocles.
Ja —

Neocles.
Hand dig sinlyn Lund
Themist.
Din . allen gaar sandfra! —
Lysimachus.
At sen du gaar til Grund,
Af saar du undertrykt, giv Folk Dynnerd
Din ny Forfatning for fallen Rondighed.
Du fallen Fordrel ny for alle Folk og Lande,
Dem Dag, dong Xerxes dit mod Grækenland vil sande,
Og i saa trygtig Dag endog saa Fiender maa,
Hinanden, sjur, og naar du Land til Grund gaar
Saa i Forfatten Nidderen undagar,
Hand sig og andre Folk Elighed sa gradragar;
Di Hand om Erlighed Pris og Ridderhed at faar,
Du til Forbrydelse du ondt Lohn maa.
Themistocles. (Af Hun usalvig i din Haaben,)
Forlad at jeg mod dig mig og saa maa bedrage!
Themistocles sande ny — sand ny Forbrydelsen,
Dem sogne at Athen og Grækenland igjen.
Saa vilde Flot man vore sand sidenstil saa vente,
Hand Lunde paa Haan saa at blive udbrente;
Hun jeg ny Lommen sid for at begrove sam,
Dem du Forening sny —
Neocles afsides
Af Helvedsild udaa Ham!

Dig gnädigst Forlangende! Er hatte Vorstand Troer.

Themistocles

Troer Borgere! Du Din Pligt indrömelig udøve —

Xerxes.

Ogsaa! forstaar ikke Lort! Jeg giver mig ej Tid,
at ünder hvor Jeg skal Tone Herre sid.
Den saadan Grund skjøtte maae jeg Dig vel undskylde,
Thi jeg Barbar klog skal ej af Grækere bör lære.
Du Land Troer skaber, jeg vil forlade paa,
Du vogter, som jeg med sit Sværd vil lade staae.
Er I fridsommen for mig gode Raad at give?
Sig! vilde Jeg mig Tom forskrive?
Du bör Jo troe jeg er, din sidste Herre
Dig opholdende Land; Thi ud Forlyst anser.

Lysim.

Thi Land Themistocles til Bödet Dig vare?

Xerxes.

Maaske — und Dine Land saadant saae af Dö,
Skaar Jorden er i min Vold —

Lysim.

Er Jorden din ikke?

Xerxes.

Far vare af Jorden var — Jorden er ikke Du's Eyendom. —
Jeg Bergen skal Tak for Dig. —

Lysim.

Du af Dit Hjerte for blinde,
Dan med Dit Øresyn Kaun Du Dit Hjerte finde,

Mon Konge! om Aftenen tilbød mig fiendtlig? —

Xerxes.

Tænd dig forbitret mig at tale om til mig.

Hyrin.

Det er en Vanskind; Men —

Xerxes

Stat! — jeg har alt erfaret,
Og mine Tanker jeg dig klarer aabenbarer,
Jeg hjemfaldigen veg forlader — Du kand gaae.

Hyrin:

Ja Konge! Men skal dig undsige og jeg maa —;
Men i mit Sind bør du mig ej foragte
Og ikke troe om dig Fiendt-tilbudet tragte,
Men Themistocles her — har det af Ærgrum,
Dan ofte klar sindsyg af sin forsmaaede Hun.

abit.

Scen 9.

Xerxes. Sebast. Themist. Neocles.

Xerxes.

Man troer Themistocles skand her være ab vorre,
Sebastes! Gaaer og eftersee om ellers Graaber ere
Her inde ved, som med Gransdan Dem!
Dem det dit Konge er, som under dig Krone.
Kand Du allene kand min Hene og Vrede stille,
Antfordrig sad mig ved dit Haar skal stille,

30. Jeg sender efter mig —

Neocles.

Ingenting Fader! Du
kand jeg vel ikke om og løgter ny mod?

Themist.

Jeg Dydelighed ny, mit Forsæt at vinde.
Jeg vil igjennem Magten
og stiller sig for Kronen.

Kongelige Monark!

Sebast.

Jeg vil nu kommend gjøre
Dig saa forvoven fr. — bort vil af sandig Mand!
Jeg vil fra Kronen bort! Jeg mangler paa
Forstand.

Themist.

Ej Herre! Gjøre ny Soldat Sin forstyrre

Sebast.

Jeg bort fra Kronen.

Xerxes.

Ny! Lad Jeg sin Skjød ny!
Jeg vil unfor Jeg — Jeg vaade vil Sal —
Jeg vil vil kommend Mand. — Dig! — Din Ingrebning!
Tak!

Jeg ny vil.

Themist.

Konge! — Jeg ny nu Kommen,

Xerxes.

Og du tør vove for vor Fod paa min Grandsr? —
Din Grætr — vistnok! Du kommer kun for nær.

Themist.

Jeg kan Themistocles alt overgive dig.

Xerxes.

Hvorledes? — Er alt saa?

Themist.

Saa vaar vaan vil Konge kalde,
Kan Landsk? synke maa —

Xerxes.

Det Ord mit Sind forvalder,
Saa stor Forlinnelse nu mod Erkjende Land,
Dig Grætr! dig! — hvor nu din sidste Forgjæld Rand?

Themist.

Kan for det skjønne Haar, o Konge! allerede.

Xerxes.

Hvor nu Land? —

Themist.

Det nu gaar —

Xerxes Og?

Du.

Themist. Jeg.

Neocles

Hvor skjælder jeg mig nu? Den Xerxis Brøde

Xerxes.

Og du dig frygter ny
for Xerxis Vrede saa saa fortvivle vil? —
Forsvarpen! Tænk engang —

Themist.

Ja! og enhver o Herre!
Min Tilstand ligger paa Land i Hænden klar.
Du har i min Person Land at forsvare,
saa tykkes klinke Spil, som ved mig sagde.
Her er Themistocles, for hvem i forrum Dage
Din Krone skjalv, naar Land bød Hvert Vrage,
Hvo Land indskjøt sin Lid til dig, o Kraftig!
Land søger nu din Hjælp og din Kraftskabelse.
Du raader for mit Liv, du Land alt og saa Herre,
Og du Land kunne dig, om du vil strugt forfare:
Om Aand kun maa anvende dig, Kronart!
Kun da for Xerxis Øje nu nordig aabne Mart!
Aand din Vrede du nu Tilstand ville gjøre —
Aandegtig sinnede Liv dig ej Land ondt tilføre —
Tænk nu oprigtig Hvo er nyttig for nu her —
Tænk du er nu Kronart! — Tænk — jeg Land skyldig er.
Tænk — jeg forlader mig paa dig og ønsk andet —
Tænk! — jeg kommer jeg frivilligen til Landet —
Kun at klagtoffer jeg kunne stiller mig for dig —
Tænk alt vidt — og Lad Kommune over mig.

Xerxes.

O Himmel! Jar kuan sörl nu Viel saa trygt at vorn.
Hvor nyn er thun Ret af Dyd, af Mod og Ære?
For Sinuh — Maabuldt — for Xerxis Krone — Sværd! —
Gan tör sig mig bitter — Vil alt for mygt nyn.
Dig mig Themistocles. Hvad vil du mit forlangn?
Sidste Øjeblik du thrøn er min Fangn —
Det Jar jeg til dig bar, var gunstt, du ret mand —
Du sidst Prøven paa min Ædelmodighed —
Thun thun gang skal du nu aandn Frihed vindn,
Tad mig omfavne dig! — Ja! du i mig skal finde

Xerxes med af Scenen.

Først thu du forladen — Alt hvad jeg kand formaar,
Skal dig til Dinis Ja og Tinstand vandt staan.
Ja, minn Rigne til dit Forsvar sig skal reisn,
For at beligr din ulystnligr Fiendn,
Og nu fra thun Dag, da jeg din Dyd har prøvt,
Skal du, Themistocles, og Xerxes vorn et.
Thu mere værdig Strid skal mellem os begyndn,
Da til ærligt Jar gvalt nu giftig Brand begyndn,
Forglem du Brøden, jeg paa Had dig tænker mere,
Du er min Mand i mig du Din Enstyttr sværge.

abet.

Scen: 10.

Themist og Neocles.

Themist:

Ah Fiendn! Fiendn! — hvor du ubetænksom Kiempe!

Du dig nejn Skikkelse for Jeres Djævlskab jo gjemer;
Men Du dog aldrig skal faa mig fortalt mig,
At jeg som rasende vil efterligne dig.
Jeg skammer mig ved dig i Sind- og Hovedsags Dage,
Naar mit Forsæt nu skal Hævn ved ikke Lands Lidelse,
Din Lidenskab jeg for Lidenskaben anser,
Og vil for Dig vaande — Ulykke! — jeg skraaler.

abit.

Scen: 15de.

Aspasia, Xerxis Roxane.

Aspasia.

Ak! min Kjæreste! — Hjælp! — jeg maa om Raad raade
Enten mit Fader for Kong Xerxis gjemme Vrede!

Roxane.

Din Fader? — Kommer ret?

Aspasia

Themistocles retter,

Den Retfærdige sig nu opholder her.

Roxane.

Hans Raadgiver? — Du? — Hvordan?

Aspasia

Hvo kand sig Kongen være? —
Jeg tør nu Lande paa min Fødsel Fuldt skal vorde

Roxane afsides.

Ak! min Medbejlers skal Faare Kongen Magt forvende

Aspasia.

Ah! ædelmodigen! om naadh for Hans vred! —
Dog, om dit Hiertha vhn fiendtlig vaand, min Fadr, —

Scen 12

Sebastes og de Forrige.

Sebast.

Tør ey Aspasia! Dig Kongen kalde Fadr,
Themistocles har sagt, at dit Hiertha naadtes er,
Og thenn Tidende er Xerxes meget kier.

Roxane

Gem samme lig for mig —

Aspasia

Gid Xerxis Fiad og Brøde
Til vorde Undergang ey skiedt Hans Forlede.

Sebast.

Hand Fadr ikke mere, hand er ey længer vred,
Themistocles har at hand Gunst og Kiærlighed.

Aspasia.

Kiære Veninde! jeg for Thronen maa fremtræde,
Hvorledes skiælver jeg min overnatnd Ofærd.
Thron skal ey er nu Drøm, alt for behagelig,
Dom til min Kiæreste Liv forbryder mig i abit.

Scen: 13.

Roxane og Sebastes.

Sebast.

Jeg ikke giver for min Fremtid mit tilbliven —

Roxane.

Vilig stumm!

Sebastes.

Mig sjunde at Kong Xerxes reser sundt,
Da fand om Sundets Strand ved Flodvandring sit,
Som Gladde Priester da af Byen gik.

Roxane.

Dersiger Tanker dig om Kongen i Sommer
Sebastes! Sjad nu ret? — Sjad staaer Vinter og Vommer?

Sebastes.

Jo gjem Himlen at ret nok saa,
Hvis man ret vinsker sig dog forstillin maa.

Roxane.

Gjenter! i saa fald — sjad skulde jeg da giøre

Sebast.

Du burde vare som en Tilig Jomfrue —
Saa for en Troligheds skyld saldes mangt et,
Som Kongen Helmerstjæl at Kunne giøre ret.
Og tænk dog stillen Tyst ret en fornemt Kaffer,
Staar man nu uden Vind Indragninn afstraffer.

Roxane.

Sebastes! du jer ret — ret kinder — ret vandt;
Hvis man sin Stank og Sverd nystattet sandt.

abit

Scen: 14.

Sebastes allene.

O Himmel! — Staar mig by! — Jeg skal lyksalig finde

Roxane min Kiærlighed oplifter sig til Vrede —
Og Xerxes Kiærligheden der til Asparia —
Som dette Gemüth skal min Lyst til Kommen sva —
Skam jeg Kiærligheden bestandig skal oplive —
Og til Forbitrelse Roxane sinden dreiv —
Og, naar sin gaar saa vidt, at sin vil saamen sig,
Da forntagne Land ret først Brud af mig.
Saa Skam kom dertil jeg, maa sin skiendsel giver,
Det nogle dristige er, sigt Forset at nu fører;
Som staar sin Lykken bi, og er man ufortagt,
Da ofter Døden, man staar først sing fuldbragt.
Vad Kemir sinder, naar sig stikt stark tager,
Enhvinthet Mennesk er sig bange, om det knager;
Som viser Kierne kind som Engl og Kom sin,
Kragter Kunst og Mod, sind skielver da igiem.

Fin. Act. 1m

Actus 2dus

Scen 1.

Xerxes. Roxane. Sirhn Sebastes.

Xerxes.

Min skr Roxane er, sin vil jeg gaa til Kirk —

Roxane.

Ah Herre! – Forstår dit? – Hvorfor? – maa jeg ikke vide,
hvi
Hvi flyer dit for mig?

Xerxes.

Roxane! Tænk ej saa;
Thi en forstyrrig Dag paaligger mig ak gaar.

Roxane.

Jeg dog nogen Stund i skjønne Dage,
Ak mangen rigtig Dag for mig sit Saar tilbage

Xerxes.

Da vare Dagene langt mere rigtige –
Forvist! paa Rigtighed Dem jeg maa for alting spørge,
Det er min Hoved Pligt –

Roxane.

Og dit mig saa forlader
Grusomme! for mig dog! – Ak Konge! – dit mig farer –

Xerxes. for sig selv.

Med dette Raab jeg maa nu længere migere sig
Forstil
Lidenskab! det er Dit, at jeg forklarer dig
Hvad mine Tanker er, Viet da nogen –

Sebastes. Hvin Herre!

Den Spanske Gesandt er kommen at begjære,
At dit vil Dem paa nye –

Xerxes. Hvad? er Land ej
Endnu fra Sudan rejst bort til Athener? –

Sebast.

Hånd mød Themistocles skal hør sig! Lufa vorn
Og vil mødom nogang af Kongen faa bygrøvn,
Jeg ganske sikker mød, at hand dig gjærne vil
Jor Ædelmodighed oh storsin Tilbud lil.

Xerxes.

Sig, om indbyggr hand min Vraah ret formegnt —
Jor hand mel tror at faar mød Gaar mig bevogne —
Jeg vil ej jorr faa — faa vrisse maa afsted! —

Roxane for sig selv.

Ej! Jamm Dank nr dem ikke fiendtligsind.

Xerxes til Sebast.

Jor! jeg mig jar bekendt, vi faa forskjellig jorr
Faa andre Vraah jeg min Jæn vil fjelde sjøvn

Sebast. gaar.

Roxane.

Du dinn Tankar mig dog nogang aabenbar

Xerxes.

Vil nr det ikke Tid —

Roxane.

Først du det lovede jar
At ville tjendelig dig forundt fordlaar
Og sidder gaaer du bort og vil mig ikke svare.

Xerxes.

Vaar jeg om ikke vaar fra dig Roxane gaar

40. Da fær jeg altsing sagt og troer vi ikk forstaaer,
Man ofte allerbest und Taushed sig forklaarer
Og nu mit talent i ikk man intet spaarer. abit.

Scen: 7.

Roxane. Perrsker Aspasia.

Roxane.

Ak, smigrer for sig selv mig ikke nogen mand,
Aspasia jo alt nu minder Kjærer sær.

(Hører Aspasia vare, sagter afsted)

Der er den stolte Viel – Jeer er ak Hindrigheder,
Som Xerxes ved sig søgt ergter og Tilbeder.

Aspasia.

Gienerer! Sig mig dog: Hvad Land ukjendt dig?
Vi taler nyt Ord; Men ikkun sær paa mig.

Roxane.

Jeg ikk indtagnuth — ak Hjerta stor sær,
For saadan Kongen selv mit Skam tauter kær,
Hvem saadan Kjønhed sær, maa sandeligen — Jo-
Hand ak ünd stjelch var, om sand mod blev ünsom. abit

Aspasia. Perrsker Hysim.

Aspas:

O saadan bittre Ord! — Jeer maa ak engstel Hiærte,
Hvi føle Kiernester af Jalousiens Smerte,
Jeg selv nysgjerr ak i sig Ingiensinde
Jeer min Hysinnac i stonlöse Kiærlighed.

Lysimach.

Ach! at jeg kunde dog ihn forne Lykke ønske! —
Hvor min indtagne Viel seg ikke kunde skjule! —
At for Aspasia — at jeg kunde ak —
Bedrager jeg mig selv? — Jeg finder jo min Skat.

Aspasia.

Hand vred formodentlig jeg nu kun er i Færd;
Ej saadan Hendelse nu ønskelig Hand blev;
Men ak nu andre Hand maa mere tagne ind,
Vera Hand skrev mig har sagt at sit Sind.
Mit Hjerte dog nu kun kan ikke Hand forglemme,
Jeg daglig maa for Hans inderlig Sorg fornemme,
Hans mig for denne Qval, o Himle Lettelse
Og giver mig fri igjen! ——

Lysimach.

Min Allerdilayste! —

Aspasia.

Hvo tør saa talde mig? Hemmelighed sag? — O Gudre! —

Lysimach.

Din tro Lysimachus — Jeg skiønne ikke mere
Du høje Hemmelighed — for jeg gaar bort herfra —
Den kiære mig herfra — Jeg siger Aspasia.
I dette Øieblik mit Hjerte Sorg forsvinder,
Min Herskerinde min Aspasia jeg finder.

Aspas.

Aspasia! — O Glæd! — Hun er for lang Tid vel —

Lysimach.

Jeg vand ihn Drikvik af hjygteste Hund i vandbød,
Hvor jeg vand og saa ikke, at Hygten falsk var vorden,
Jeg vand hvad Lugnest dig paa Hjærte laae,
Jeg vand hvorledes du ikkun blev dyrka—
Ja vanvr — vil hjærte vand du vr Aspasia.

Aspasia.

Da du alt vidste vand, hvi du mig gjætte,
Hvi maa du og vhjod dig lade underrette,
At jeg vil vvar vand, Lysimachus, for dig.

Lysimach.

Ak smilde Fordomslag! hvi vand undrygter mig!

Aspasia.

Er saa oprigtig Hvn, hvi ikke saa vonsa stvnder,
Langt vnder Hjvgtelse af mig og hvn fortiener.
Hvn smiler dvi stighed! Hvor vnder staar du dig
Hvis Sværd Hjærte! Du? — Hvad vil vælge mig?

Lysimach.

Jo, jeg mig vnder staar at vælge, skjønt du sværr,
Jeg ildrig sagde vvit i Hjærte mod dit Sværr,
Du i din Hvgtes vn Hjærte talede mig;
Hvn vilde Lysvedighed vr vplyst for dig.
Jeg sværr vn sildig Elyst mod vælte mig paabyrde,
At jeg vil Fædreland hvn Borger skal adlyde;
Hvn jeg maa følge Krigs Hvr! Hjvnblik i mig
Forvillede Sorgen og Elskoven for dig.

Aspasia.

Du til Forglemmelser maa man af dem da stikke.

Xysimach.

Dem mun vor jeg vel, ihn anden Land jeg ikke,
Og mer mit Hjerte tron jeg mig opklarer paa,
Ihr, som mig sagne mig at skjænke saadig naar.

Aspasia.

Ihr dunein Sinner jeg for Hjemlen stedse trostet
Gaar! Gudernes Ihn Lov! — Du ikke for vidrakt.

Xysimach.

Ei ikke, mener du? Jo, jeg vidrakt for
En mangt vigtig Sag, — ikke saart formanglet var.
Gudner for Aftens! — mig ikke Ord Tilgiver,
Som de er ligsom indskrev —

Aspasia.

Hvor jeg vanskjed blever?

Du for vidrakt? — Hvad. —

Xysimach.

Kong Xerxes sender
At indkræver mig din Fader Hjemkomst.

Aspasia.

Ak Himmel! Er ikke saa? —

Xysimach.

Ja.

Aspasia.

Hvem Sand Aandring skaffe?

Sand ikke Sværdet mit Ofslag skjænke skaffen.)

Jeg maa forlade nu paa min Ungdoms Vaar,
Mer med min Fader om, med mig vandre end.

Lysimach.

Hvorledes kand jeg dette? Min Pligt mig ret forbyder,
Jeg ret Indskrænker, mig giennem ren, Lyster,
Kalder Fornuften fand, stal vandre med mig,
Hvad for jeg da for Gagt? — Jeg ønsker kun og dig.

Aspasia.

Ak Gagt, i fald du vil — Ak vil jeg dig forlange,
Skiøndt forborgen Pligt for nu i falder Fange,
Jeg nød begiærer mere, med dig nu Hvor, paa
Den rette Fiendskab nu Ester vise maa.

Lysimach.

Jeg skiælver vist; Hvad — Ak Himmel! — Jeg maa borge,
For jeg dig nedstyrt —

Aspasia.

Er dette din Borge?
Kand og dit Borge Vaan, forbinde dig skiøn?
Din Fader Død du som nu opsagt Fiende vil.

Lysimach.

Pligt jeg forlanger ej, jeg vil min Pligt, Elskov,

Aspasia.

Vælan! saa lader den paa begge Sider giøre,
Formæl Lysimachus! jeg skal opfylde den.

Lysimach.

Ak! for Aspasia! Hvor kaster du mig —

Aspasia.

Jeg gaaer at taste mig ind i Kong Xerxis Favn,
Jeg vand da vist kan sig vil vorn mig forbarme.

Hysmachi.

Hvordan forstaaer jeg det. ——

Aspasia.

Kong Xerxes nesten mig,
Hvi Ansigt taenker jeg nu nogent fattelig.
Hatur og vredsfuld sligt mig som nu paatten vaaber
Min Fader at sin fri og sprelsk paa alle Maader,
Du og saa vierd maa, at jeg kand daatter vaer
Imangt daar forsonn, for jeg dig alstet Jar.
Du unaturligst! Bind nu til din Vandre,
At Xerxes dig min Fader vil hevne,
Saa vil kand straffe mig maa sin, med gun som Dod,
Ske kand for nyeligen sin Krone mig fraboed.
Dog, saad det kostet mig, om jeg afslog kand Krone,
Jeg haab at blive dig nu tro og stedlig Kone?
Jeg drouning i tanke forsiod, som ford ind i min Magt,
For nu Hysmachus — Jeg alting nu har sagt:
Jeg minder ind i sinde og sinen Gemak sinder —
Hvorved til det sidst mig for din Person forbinder,
Og dog alligevel det staaer nu i min Magt,
At drive fald dig, ind stiont jeg nu er bragt
Til den Vanmyndighed dig altid at forlade,
Hetron Hysmachus! Jeg kand dig ikke skade,

Mit Hierte skerdig nr ak qvalne i mit Bryst
Og jeg til eignen Ting i Verden saare lyst.
Jeg dunk skiælv skun – Dit Utaalmodighed!
Jeg vilde; – Men jeg sav ny Fader – eignen Raad –
Hvorlænge vælger jeg min Hierte og min Graad? –

Hysimach.

Gravny Aspasia! – Hør! – Jeg vil altsing gjøre –
alt hvad du vil – Dog – Akh! skal Hestor mig forføre? –
Farvel Aspasia! – Farvel! – Fordolgte Ven! –

Aspasia.

Du gaar, Hysimachus! – Ak sig mig dog: Hvorhen?

Hysimach.

Jeg skynder for nu Magt, som vil min Dyd bestride –

Aspasia.

Ak! – hvor vel vilde ak Grædsel mod ak sige –
Ak mindste Grist strax – Da –

Hysimach.

Sig ny nu – Farvel!
Min Pligt skal vorder alt i vor bestemte Kreds.
Hvad for Fare ret ak skyer fra nu af hvordags Færd!
Ej, glemmer man sin Pligt, naar Dyden alted kiøbt

Scen 4.

Aspasia alene.

Saa er da virket Haab for mig tilbage varet,
Om Xerxes ikke mig i sine Arme sanger.

Hvor saard er vinn Tos at følge Her mit Hiertes! –
Det ofte mig tilsam – o Himmel! – Sukken Hiertes! –
Til trods for Fiorligsed at gaae i Baaret,
Det er nu Gnet Øyd, som saa sig stiller i. abit

Scen: 5.

Le stor pragtig udsagne Telt, hvortil hører nu
Thron med Kiøgl Ornamenter.

Xerxes og Sebastes med Følge af Drabantere
og Vagter, ahnsætter Themistocles,
Lisbet Lysimachus med Gevær.

Xerxes.

Sebastes! Er det sandt? – Artemisia vår Vreden? –
Og gik som Konge vil mod mig forvælde?

Sebast.

Hvor skiønsom gienvinder sig retten en Fiende vil,
Naar den vil sidste gang om Sejren strides til.
Naar den sin Fiende ej Sejren vil dig bevinde,
Med ikke Tilstrækkelig Kiendsgierning vil indfinde,
At den sig ikke vil overbevise, uden naar
Den af sin Fiende Mund dertil Tilstaaelse faar.

Xerxes.

Din sammen svart skal staae.

Sebastes.

Jeg sandsom Sordig Konge
Med ikke sværge vil Ret, som Kiendsgierning dig vor Konge

Xerxes.

Hver stakk vanvittig! Godtgjort paa altfor klar!
Evig ufortrøtt sit mon trofast Comando staar!
Xerxes sigter op paa Skonnu, op mandt
af Sebastes. Een af Brabanterne har
Comando staaen paa nt forgjeldt sted,
skiønt skraanek ved siden af Skonnu.
Lysimachus signer fornuftig til
Themistocles, uden at blive fat
af Xerxes.

Lysimach.

Skjøn bedrøvelig er den forvirring ikke,
Til gavn kjender jeg ikke for vildt mig bedrage!
Med gavn staar min Ven!—

Themist.

Hvad staar vi ikke for dig
En dragen og min Ven for ligge Vogt god mig.
Det kjøre Fædreland vi som nu Gud ske tragen,
For gavnet altfor maae ofres allerdagen,
Og vaar jeg i det Stund jeg gjorde ligesaa.

Xerxes.

Themistocles! Kom sid og med mig Side staaen!
Her for den første Gob den bedste Del tilligen
At Kriges Skole, som jeg saa ofte kommen,
Og har den mangelde en tapper General,
Som kaldes efter den — Du skulle vorde skal!
Comando staaen dag! Med den dig tilfører

Bud thu ũdvalgnu jng dig til mit Folk denfører,
Straf i mit Bud- balon, Strid! Wind og Himmelsk,
Min Arv, Brigts Hjeld dig underkraft ar.

Lysimachus. Lovtigsnes

Saa far da Konungen mig ũmundsk fiğrnat,
Om nj Aspasia fur sand Forsoning vrendt.

Themist.

O Mægtigste Monark! – o Hjnstre paa al Dijd –
Din Vraadt Tudre mig thu Høyeste Hævnend Skjød,
Med Tenderdanighed thu Sjæl jng antagner,
Som thunn Herd Lost samt Hjndlid tilsagner.
Jng dig til Tiniste i alting vorn vil
Og sørgner dig i Dag nu evig Forstad til.
Giv Sjælen stedse mod mig folgn Bud min Dirk,
Saa sandt min Sapperhed for dig skal trondig stirk,
Og thu som Himmelen med Held tænder dig,
Da lad, o Jupiter, thu Hjnlid samme mig.
Lad Forsvinne ladsor – naar Herre Kun Land vinde,
Og lad Forsvinne da Tandsor Brandst finde,
Men og Hjpresser, naar sand omvendelse er
Saa Du dog Hjnnen af dine Baaben her.

Hysimach.

Sagte Herr Kongen skiffede mig paa sra nmmte Maa. vk.

Kjøt De mod Themistokles vilde sige ikke Raade —

Xerxes.

Jeg ikke kunde ak sende saamme Sm,
Som De begierede til Grækenland igien,
Dek Kolte jeg har giordt, Grandt, jeg jo ofte efter,
Hvad mere fordrer De? — Ene ret jeg efter sjeler.

(til Themist:)

Skiftere! — De som er mere vindelig —
Det ret Kaart i Dem, som jeg betaler dig.
Du min Forrønnelse maa fred Forsoning skaffe,
Du Grækers Samrnod og Troelhed De bør skaffe —
Gaar! — Du Aegyptrnen nu under Kongen Land
Gaar! Bring min Vrede Ord med dig til Grækenland!
Trend! — Skiend og Vanry! — Heel alting ned for Fo. vk.
Dit ihm rhn Lapperhed jeg stand af dig fornøder —
Jeg Venter paa Corinth, paa Sparta og Athener,
Paa Theben — Argos — Gaar! med Krigar som igian.

Themist: (for sig selv)

Ak! jeg forlorren er —

Hysimach.

Og De mig lader fare.

Herfid til vhtte Ord, o Xerxes! – for at fór

Xerxes.

Jeg har beslúttet vht – Krig? kun til Græknr
Og mod vhn saadan u-fornuftig Fiende. –
Krig! – vhn Landflygtige skal komme snart tilbage,
For, dersk vnn og dig i Egypten at tage.

Xerxes. (for sig selv.)

Krig! – først vdrómt maa jeg vrigen bort skaffe –
Forhadte Fórland! – Grækenland! – Europa!

(gaar bort mod Græknr.)

Scen: 6.

Themist: Xerxes. Sebast.

Themist: (for sig selv.)

Jeg nu Forræder! – Krig! – langt fjernere Klarm
Kender –

Xerxes.

Krig mig Themistokles! – hvad vil du vm vhtte Kender

Themist:

Min Konge! Kun jeg nu ved din Vred og Magt –
Tilbage skal vht Ord, som du fór vrigelig sagt –
Tænk dig vm i ennu for nu andre Krig betænkning,
Kun rejser jeg i Krig, fornuften til Forsagelsen –

Der andre Land er nu kun Lov vi at faae —
Sæsel mig andre Ord i Stedet først at gaae.

Xerxes.

Nej! Land skal ikke mig, Themistocles, gribinge,
Du Grund gaaer for Mogt ind vi at underbringe,
Skord nøjtes du mig da — Saa bejler jeg mig ej
Om hele Norden mere —

Themist.

O Konge! overvej —

Xerxes.

Naar nej mod Grad jeg kan faa Skat allerede!
Thi saa mig Haar mod ej skjøtte mig til Vrede

Themist.

O Konge! da mod mig din Vrede er saa stor
Du anden Journal udvalg skrive

Xerxes. Jeg troer —

Themist.

Jeg Lyger for dig Sød igjen Commando Flamme,
Thi saadan Tvang af dig vil kjøre mig til Skamme

(Lyger Comando Flamme ind)

Xerxes.

Hvorledes? —

Themist.

Dg du vil jeg ödelegge Sal
Athenens Muur — Omig saadant vil bekare!
Du vandrer Themistr jo nu ester vunst til regne,
Ellers her aldrig Sal fornoar sob mig saa mange.

Sebastes. (afsides)

Ak Smerten Dristighed! —

Xerxes.

Athener nr jo vi
Du vunne vil Forbund — Du skal overvi!
Her nr vil Forbund — ifald du vil vi bjage —
Sink nedtrykker vi — men skal vi antage
Vor Mænd, vorre vi —

Themist.

Jeg si dette nr sod For saare sno vor vil!
Vi skulde vist nu her ej bie længe saa til
At vore Fiender kom for alt ende
sinder,
Endog vi vilde vise Vist sommunen maa,
Den nesten hjælpe, for vred Faden laar.

Xerxes.

Ah! du opsidser mig til Sikkerhed og Vrede,
Saa Lader du endnu vi Tanker vi forlede

54.

Alt dit nu Græker er og Sørger for Athen? —
Men sig saa nøiagtig dit Sea mægt da i alt?

Themist.

Alt alt som findes her i Landet maa mig høre,
Sølv, Guld, Træer, Fæ og Land. Alt vil jeg høre,
Jeg, Træl og min Hund, som alt for Løfter mig,
Den Ære jeg har nok, naar jeg vorder i Krig.
Athenens Træer, Hus, Land, Huus, Jord og Mænd,
Og alt saa mange Land, alt findes her allene,
Alt anden Herlighed, som Land fortrylle mig,
Hvor Land jeg mod Athen da drager ud i Krig? —
Det er mit Fædreland —

Xerxes. (Tager ud af Themist)
Du Ulykkesmand! —
Og dit Lov lyder ud, mit Dom for øjet? —
Du vinder en oprakt Hals, Øren her og for dig
Alt saadan Herlighed, som Øjet forneder mig.

Themist.

Jeg er Øjemagtigsten —

Xerxes.
Du er anden min Fiende,
Ulykkesmænd jeg ej har kunnet omvende,
Forgiæves har jeg sagt —

Themist.

Ej! vk Bulgärmuginer,
Som vil mig sär bruist sare omr flödig sry,
Dr i mit Hjerte saaner til evig Tidsvarum,
Dr sin høyagtelse skal altrig sød mig sämm.
Med andre Ferrther Lön at strik mig belaar,
Hmr Troaben af mit Blod for dig vil stel.
Hnn vil vi bjth mig mit Fädreland at sværn,
At dragn Sværd mod dit — tilsäjn Skam og Skade,
Da maa ing sryn Vrij! — Jng dör for sannun vil

Xerxes.

vrdlyder vi mig nj! — Engynn dig Fraz skuttil! —
Dnn Sön nr Xerxis Hnn maa ng afsnnn forsvarr
Belg nnn af Pælnnn! — Hvi! — Bil vi dig forklarr.

Themist.

Jng sär forklarsning — Di sær mit giörde Bal

Xerxes.

Bul Xerxes vnnt Hvad dit Belönning vorn skal.

Themist.

Jng vnnd ikt alt for vnl —

Xerxes.

Entvart dig! — Jng vil vndr,
At vi opfilsner ng til Fortrydelse og Brøde

56. Den dig ulyktelig kand giøre i nu hast—

Themist.

Kun til forvidner nyt, mit for sel skal staa fast.

Xerxes.

Du skyder mig vist liv—

Themist

Sandt!— kun dog ny min klen

Xerxes.

Dig forder Gretenland—

Themist.

Det vil jeg overbeer;

Kun jeg dog nogen ret—

Xerxes Hvor for fornemste?

Saaledes kiender du af dig Belgiørren?

Themist.

Jeg i Athen er fød—

Xerxes.

Du kand jeg ikke længer

Den Brede staar imod, du ustil Grækenlænder.

Jeg kun tvivlsom straffe mit dig dertil

Forvar jeg til sin straf, for altsaa kand jeg

giøre.

Ey gyse Krigsfolk skal tilbydig sig bekiæmpe,

Skiels ud!— Du for ny paa min klage kiende

Kiønne

Themist.

Hvor ny for nne sn, hvr nr ny sellnr frygt,
En yor Sanvittighed hvn sneln altid trygt.
I Fangn Lentnren, som gny mar Lil at Barn,
Skal sltr Hu sigt glad og ufor stromt stal mam.
Det nr ny vogne Vraf, nun Kun for sonlsn,
Som mig skal giörn Ving af Frygt i Hinderne.
Du Tron stabne nu Snil, du nr gy Dödne nordig,
Hvn for saa sunt nu Snil giör Döden mig Lofter.

Dig.

(gaar bort imellem 2 Dagene)

Scen: 7.

Roxane. Xerxes. Sebast. Hvnsthn Asparia.

Roxane.

Ach! gy Hand unpon tron stet man fortelle mig,
O Kongn! Alm Mand —

Xerxes.

Da Hand gy sign dig
Prinsn! Alm nd Skiönk, det sml ütrorligt Lodn,
Saa nr Themistocles dog alln Grsnd Hjarte.
Hand mig for alln Folk forsaunr saa mit
Blot
Og trentn. ilte paa. at gy for giort sam got.
Athenen Hand nidun som Fangnn Hand tilbörp
Og Krigsnr sig vnrap al Hand nu Grecker Hndn,

58.

Min Maade, Dydelighed, Gunst og Velgierninger,
Hvor hand Grædmland, som intet agtede mig.

Roxane.

Sagde
Hun spurde mig hvad jeg havde gjort (forjo) hvo mod? Hvad hun
hand Fortiener
Hand kom omkring, saa hand andre Fanger fortiener

Xerxes.

Hy hvad? Hand Fortiener er saa god som Fadren,
Hun kiender hiertet ret og hand er min Hen-
Jeg vil med Glæde lyde mig over den vil komme,
Hvis Verden skal med Ære saa stor en Hiertens
mayen.

Roxane.

afsked
Ah jeg vil afsige! — Hun longer mig vil fiern!
Vil Roxanes Tron en ikke mere?

Xerxes.

Jeg synes ikke Klarligen og uskyldig Kiærlighed
Burde, som er forbi —

Roxane

Hun vil dig omregne,
Hvis Pligt Aspasia kun kunde kiende for dig.

Xerxes.

Aspasia! — Hun tør til pligt nu vove sig.

Aspasia til Xerxes.

Ah! vild Samvittighed —

Hvor vil hun for ikke vove?
Hör i den stunde! – ak maa vi, Dronning kom.

Xerxes.

Jo, lad de kom paa, thi hun kan sige mig –

Aspasia

Ak Høgtigste! – Jeg for min Fader bøder dig, –
Dronningen kan dog ikke nægte at hun hinder!
Xerxes kan til min Graad og min Jndvortes kvæle

Xerxes à parte.

Hvor jndvig nu vil dog! –

Roxane.

Vil frygter jeg paa ny

Xerxes.

Og du vil hvis du til Stunds til Stunden for indflye,
Du, som foragter mig og alt Fadmig behager,
Thi nu dit Sinds Skjøn. –

Aspasia.

Min Konge! Skjul din Vrede,
Thi Ufflag var forstilt, kom af Skjønsyndighed,
Den mener i Kærlighed sig Herre!
Han, om din Vrede mig igjen nu Fader giver,
Er ikke hinder vil –

Roxane inden

Jeg vender forvirret tilbage

60.

Xerxes.

Hör jeg hvad han, som mine Fiender bær,
For Livet sandt at faae min Livsalighed igjen?

Aspasia.

Hvor for mig Magtigste! — jeg ikke kun vil:
At du nu Dødsblikket din Brede vil opfatte;
Jeg overtaler han, maaskee, at lyde dig —
Ak! negter du mig ikke, nu jeg ei lydig —
Paa ingen trøstelos fra Xerxes evig bilbage —
Skal jeg da allerførst din store Brede smage?
Dig ikke ønnelig nu, ikke kand jeg aldrig tro,
At Kodan Haarfarvand i Xerxis Hjerte bor.
Din til Fadderhuset var aldrig ønsket,
Det nu Formagtigste dig altid nogle nyte,
Den Brede skrimed, som ønsker dig,
Den ikkun nu forstilt; Hans Kjærlighed.
Min Konge! tænk dog det gode Hjerte vaagn,
Følg ikke Lidenskaben! — opfyld mit Haab! — din Naade
Kun vække Hjertet med sedvanlig Kjærlighed!
Skjøn! — skjønne ikke — jeg oppiver snart min Stand.

falder ned for ham

Xerxes.

Stat op! Kun for min Fiel med smukke Graad
indtagne.

Roxane.

Kun for ikke Sorg paa nye igjen bedrage.

Mag at Themistocles vil faa Lykken mig,
Da jeg tilgiver Ham og Vrede har for dig.
Dig: Hand Erstatning skaf Du Ham skal hand skicken,
Vil nu jeg vide, naar hand mig saa ej mod Ham vender,
Mag hand sig vordig giør til min Kiærlighed,
Ej Vreden bliver først, naar den paa mig fremdeles.

abit.

Scen: 8.

Aspasia. Roxane. Sebastes.

Roxane.

Vil maa jeg dø af Sorg —

Aspasia.

Himenes! Du forlader —
En Dronning elsket ret burde for sin Fader —

Roxane ironisk

Ej Du Hovmodige! Skiøn fra mit Øye sigt bort!
Jeg ikke Trøsten mere, som Du har nylig giort,
Jeg vigen maa for dig — saalenge Du vil mere,
Vil og det Skud mig ikke skiønne skiempsere.
Dig! — jeg har talet nok; — Men vide! — Jeg gaar,
Du jeg ikke mere ej nu skal Øine gienskue.

Aspasia.

Jeg ind Tolmodighed din Vrede vil fordrage,
Og ind Kiærlighed Dine Bitterheder bortslage,

62 Thi du kand ikke see mit Hiertes inderste Suck,
Som svagner sidstgang i thin indbildte Lyst.
Lufterr, som nu thin Fred og samme Virkning kiender,
Som min bedrøvede Siel med Tilbøyelighed omfanger,
Thu ikke seyn kand: Om jeg vidunderlig maa,
Om jeg nu for nr ward Forelskhed at faar. abit.

Scen: 9.
Roxane og Sebastes.

Sebastes.
O at jeg kunde! – Hvad jeg saarr – saarr jeg Gunst –

Roxane.
Sebastes! Vaagter jeg mig vmr Xerxes Fiende! –

Sebastes.
Ja Dronning vaabne Haar – lad os gaae liige til,
Om dine Bønner du end minde saulde vil;
Thi da nr Fiendens vrd og vi kand Fromme nyde.

Roxane.
Sig! Hvilke Bønner har du mig da at tilbyde?

Sebast.
Den talrige Armée, som i Nyde staar
Mig ved thi mindste Vink i alt til Haande gaar,
Du vidste nyde til Sporr nr Vagter
Og paa Kong Xerxis Ord vi mand vilde agte –
Orontes, liige som jeg vil, anfører thm, –
Han! – thin nr alt Krig, som kand Dem skrmt

Fiend

(Sebastes vnthr Roxane nk
Herr, Sun tagen imod nht)

Roxane.

Hin Hun! i thun Dog snut Ordnen vorn warligt,
nk tahr for on ligt, wil blim nk for fan ligt.
Gaan ind i nik Gnmark - vg bin dn nfthr mig,
Fg on nn lihn Stund stal samlnd thr nnd dig.

Sebastes.

Fand jig dn flatte Hrab? —

Roxane.

Gaan! — Fg nr nk bnvagnt,
Dn mig nnkinnthlig snr — jig skjelder dig jo nagnt,
Fg mnn dn nfthr mig —

Sebastes.

thn nr min Hjelter giort,
O snedig Djnblik! — Fg minthr nagnt snrt. abit.

Scen: 10.

Roxane allnn.

Roxane! Tnorn dn snles dn Hund skandfarftig
mern
Og unchrtrjthn thn, dn allnnnft bog. ern?
Dja! nr Xerxes nj nn Ekteallnmnlig?
Hund nnd sin Hierligher snr dun forsaamt mig.
Nik Hinthe Faster alt, snod Eftord thun Hand thorn

Jeg til min kjæste Ven skal Xerxis kunne være,
For alle ting ikke Vold- for all Forsmædelse
Jeg vil for hans Ord blot! — Jeg skal vogte hans
Øye! — Hans Forbittrelse skal ikke mig forlede? —
Ofrer jeg altsaa for Kassir? — For Brede? —
Kommer Kjærligheden vil gjerne hemme sig;
Men midt i Vrede vogter sig vi altid lidt.
Et Hjerte, som forsmaaer, bør Kjærligheden søge;
Men min Standsighed kan ikke nedbøies,
Fragter all min Harm, at jage Xerxes bort,
Jeg maa forsvinde — vor — Ved! — Grav! — Er
vi vi først?
abit.

Actus 3tius.

Scen: 1.

Et Kammer, hvori Themistocles sidder
indskrevet.

Themist: og Sebast.

Themist:
O kjære Fosterland! Jeg dig med Ret maa nævne,
O moderlig for Athen! Favor skjønt dog min Fiende
Det synder skjændtlig at være Ved for mig,
At gjøre all min Flid og ofre Blod for dig.

Jeg med Taalmodighed vil Brask for fordragen,
Jeg troelig vandrede, hvor Himmer sig lysegrønt,
Ja at til endte Land jeg roelig drog omkring
Og min Glædighed var mig som ingen Ting;
Men ak, min Moder nu, er alt for længst at døe,
At jeg dig, Fædreland! til sidst skal vorde vær,
At se mig omgiven til at skiønne ansat for
En Fremmeling, thi Klagen er for sor.
Og ikke sjælden imodt Grædt Fader —
Imod nu mild Konge, som Verdig sidde sadde —
Imod nu Majestæt, som sig stor kronet var,
Og dog alligevel all Skjæl tilgivet sar.
En Konge, som sor Magt min Moder at bortnam
Og Fornærmelser dog gierne vil forglemme —
En Hjelt, som trøstede mig op til sidst regnt Krist,
Som mig skrev sin Magt, som kaldte mig sin Gjest.

Forlad Athen! — Forlad! — ak er for længst at døe —
Dog skal vi første Maal for mine Tanker vær,
Som vi sor vandt sor; — Men uforsømmer jeg
Skal vi mødes os mig paa vore længer Veg.

Sebastes.

Kong Xerxes sendte mig, for sagtig at erfare

66.

Jeg vil for dig bekende og sværge mit Navn
Dit Svar maae gives strax og Ingunde Dage nær,
At du vil Grækenland nyde mere Lykke end.
Jeg giver dig til Brud Framdyd saa vilde,
Jeg sigter ædelig Jord og nyd Land indbilde
Jer for Themistocles, saa utaknemmelig.

Themist.

At nyd! maae ikke bær ubetænkt saae om mig;
Jeg Gudinde ikke maae, som ikke hinde kiende,
Ubedt taknemmelig for Xerxis Vrede brænde,
Gid Ingen Hænde ikke ilignemaade sne —
Min Brud, for mig til saae —

Sebast.

Du kand ikke ikke stole,
Jeg nye ikke dig skroben Jord i Brede at afbrænde,
For maae du Konning strax til Bekiendt at gøre.

Et ærligt Hjertelag Jord imod dit Fædreland,
Jeg aldrig Magt du for saae nyde Konning kand.

Themist.

Hvi for saae sky nu Gud og nyd paae andens Mad
Jeg Jeg Ondskyttighed bekommen i sin Haand
At for Jord Jeg sky jeg maae Konning saae
igiennem.

Sebastes.

Krig, Herr Themistocles, saa er de kongens Venner
Dem vil de med Hånd og Mund og Fod sig nød-
vendig,
Der maa jeg stikke mig ad aabenbar paa dit Skrøbelige,
Det forrinder dig vist Hånd ufornødig nær.

(Themist. for sig selv.)

Skal jeg da giøre mig til en Sprøtte her?
Skal jeg paa sidste mig de Hammerlige for Øinene
At ødelægge mig, som Tænder ej ødelægge?
Det jeg jo ikke Landsens Børne ofrende dig,
Dennem dømmer Dag retfærdiggiør mig —
Jeg maa forbindtlig for ej selve Landsens Hjemmel
Blodet selv staa, naar Time skal faae sin.

(Gaar ud.)

Sebastes.

En Lut! Krig, alle ja —

Themist (sagte)

Ej lad os komme ud
At dette Labyrinth, som bringer Døden ud,
Men for Themistocles maa Haanden vorde vor,
Lad! Gaar! Lad dette Øieblik til Eftertid
Fremdeles,

68. Jan! Jaar! formödnt nr Lil dhr ak giorn Ehr
Mit Bal nr giort — ig Frag ak Comm nr Ehrend.

Sebast.

Jng gaarn formögnt dort. Hvor vil jig Xerxes gleedn?

Themist.

Hör! Er Eijsimachus nutun nij her tilstak?

Sebast.

Jchtn Djnblick Jand den her latn vil.

Themist.

Ah! man forfindrn ikk! — Dat Comm nij skwtik!
Ek Jand nor wennich mit shun Act maa worn,
Dat nr nn Gunst, som jig Herdnld vil bugiorn,
Ekwirt ikk Horn shn! Hör mig til Longnn shn.

Sebast.

Ja wol! Eijsimachus stal Comm Jir igjenn,
Jng Lord Com mann, ifald dü ikk bugiertn
Daa Longnd Bgun; Ehi dü liggn Jann on Jeirtn

abit.

Scen. 7.

Themistocles allein.

Mit Lind Lydnligt maa nerr Himmerk,
Haar ikkn Eyd yaarnd, da maa man Quistr
Hrij Bagt! Lad mein Sön Jir nfortönt Comm)
Ek bnsn Ahrthd Eis stal mgang nerr omm,
Ej nognk Jmmi sin til nang Eis ar Fol —

Og hvad er nu dig vel skeet værd Dør?—
Et godt?— Ej sjæl bør man til sin sammen sagte—
Et ord?— Ej gyldne dø skønne er at lade,
Thi nu langvarig krigt at være Ord er,
Hvi Døden i sig selv, hvor fæl man vil den synge.
Den ej forleene Land blank lysnik at nære,
Som for at undgaae Død, opofrer alting: Ære—
Thi Døden klimer jo almindelig for sære,
Men Æren vogter sort for sine Kiele er.

Scen: 3.

Neocles. Aspasia. Themistocles.

Neocles.

O ædelmodig Mand!

Aspasia

Du skatterlig Sandt!

Neocles.

Er det som vi her sort?— At du dig overvinder
Til nu taknemmelig og sej nødtørftig Kiæl?

Aspasia.

O! har du dig bekiendt at giøre mod de mel
Og ikke skiebnen mere mod dig og de opgyde?

Themist.

Ah! trindelig Løn! og sørge mig løst bygge—
Twerk ønde Twist til smilen sidig sne
At min Opfaling bør forbinde —

70.

Neocles.

Jo, jeg mend
Det forstaar Enhver nu, som ikkun vil det forstaae,

Aspasia.

Det er nu sandelig Sandt, som vi nyss omtalte

Themist.

Ihvem! jeg seer da paa dagen, hvad jeg kan vil eller forlange,
Det skiønner, saa gik jeg ikke forgiæves,
Saa længe vi have Øyne, som gik en skiønne Gienstand,
Saa længe vi have Hierte, saa længe have Følelse Glæde.

Neocles.

Jeg troer sandelig —

Aspasia.

Jeg troer det ogsaa.

Themist.

Nu, siger I det selv og gienta I det paa mit Valg!
Det sidste Mood I Jer og Jorer paa mit Valg!

Neocles.

Jeg skiønner — sidder sig

Aspasia

Hvad Jer Du mit Valg at betyde?

sidder sig

Themist.

Jer mine kiære Børn! Den sidste gang eller
Det jeg kan seer jer og taler i Valg sammen.
Jeg indtil denne Dag Jer ret forstaaet mine Hensigter,
Men ikkun ret lidt mit nuværende Skiæbne vorder,
Jeg maatte Jer tilsidst — hvad Jeg for Øyet

Det Mögn, Kunne vi blot gik for Athen saa bragt?
Jeg vil herfore vor —

Aspasia.

Ak! Fader ret gik förr

Neocles.

Jeg Kæmpe Fader! Knæ! —

Themist.

Kong Xerxes nu Belgrörr
Dig for hæftet mod mig, ret jeg nj negte Sand;
Men Grækenland jo er mit Kære Fædreland
Jeg kam Ærefrygt og rette Troskab fjende;
Men Hævnen pligt jeg for mit Land mit Liv at offre,
Saa Land og Hjemmene mindelig kalde god,
Forsjøn mun pligt den anden er imod —
Og naar jeg mon ofsjøn allerm fjendt skrörr,
Hvad Lærte man mig da? — En Hævnlig Dyrörr! —
Skal jeg for kam klam af Retfærdighed? —
Nej! — dagge Penden Kam, Themistocles, for dig.
Og jeg kan ikke undgaa to saa forskjellige Kanter
Og min Hjertenelse skal nj sin Ære kamme
Naar jeg til Døden mig, som Offer bjerte kam,
Jeg kar en stærk Forgift kob mig — Skal bygge.

Neocles.

Fuldkam. — Kar du nj sagt, du vil til Xerxes kom?

72

Themist.

Hvad vi vermælder vil jo Skal blive ommer.

Neocles.

Sebastes sigter dog: at vi vil giøre Ende.

Themist.

Jeg, at hvad vi taler vil, er noget, som jeg vmed
Jeg vhr Viderfarelse vil mig til Døden føre,
Hvem gerne havde Skal Xerxes mig og spare,
Ja hele Persien vil Herr Themistocles spare,
Dem ellers Fædre i Krig og Fiendskab kiender.
Haar jeg for Athenæ til Landsforvisning vender,
Dem hele Byrden jeg hvem vil til Dommer,
Om jeg var trop imod Athen, mit Fødeland —
Thi nogen Grund Glemt min Fiedelsforsvar vand.

Neocles græder

Ah! vi forlorne Børn! —

Aspasia.

Ah jeg ulyksalige! — græder

Themist.

Ah børn! hvi nu Trøst nu saa trøbelige? —
Ere i vhr Fædre Øyne, som Ære vandet,
Hvor vilde Børn — Alkæa — Eufranor! —
Hvorfor — Val! — Hvad Skal Fædre dog for sørge?
Alkæa Themistocles gaver Døden ikke mørk.

Aspasia.

Ah kiere Fader! Om du vor saa — hvad da? —

Neocles.

Hvem kan vi søge Raad og Hielp af denne Fra.

Themist.

Denne ligger til Sidst — saa Aftaa sætter Alle —
En mild Gudinde Gunst — saa kand Jeres Ungdom —
Jeg kiender nok Hemmelt for i mig
Til Ethvert Anlegg.

Aspasio.

Ah! saa kand Ingen vel.

Themist.

For mine kiære Søn! — Jeg maa forlade Eder,
Jeg skal nu gaae paa den fiendtlige Kreds,
Ja midt blandt Fiendens Magt og ind i Fiendens
Land,
Hvor I til Fiendt Dag ved mangt Sværd kand.
For skiønne Jeg vil vinde Seiren,
Som ofte Hemmelt i denne Kreds finder,
Hvorfor maa du Ynd mangt Liv faa —
Ah! jeg kand vinde ved slige Handelser;
Men I til Hiemme maa Eder Tilbud sætte —
Jeres mine Søn — Fiender Eder vidste —
Vild og Forgiftninger i Jeres nu Handelser,
Jeres mine Søn og vanskelig nordiger. —
Vil Ethvert Øie sige maa i Eder Hiert vore
Det kiære Fædreland og Eder egne Ære,
Dyd und al Ridderlig den pligt Hofgiældelse,
Hvortil I Kaldet staa, maa sætte, og Gudinden.

I blimer i Jeres Stand und Rang bekiendtlig,
Saa I nyt nödig har for nogen at undvige.—
Jeres Viel og Lyst Lauf Fred ethe Kraft thu har,
Saavel i Drøm, som om Dagen vaar.
Om Ehre Skriften vil vinde und ehre blive,
Det Ehre Ord I dog maa vinde optage:
Delicthen Forurr, som ny altid følger med,
Den overvinde Dyd und God Taalmodighed.
Til vel, Himmelrige maa Ehre gaa,
Og Laugetræ ny ret Haab tilkommer at blive
I bør ret ouch stryn som en Forsmes
Thun ny for Straffens Skyld, ret giør Gienvordige
Til yderligst maa ny vogte Ehre Horn,
Om I vaar Hunger til en andrig Ting at giøre,
Da skiuld ther en Ny Stand undgaae thu paa,
Jeg lærer Ehre thu — Faar op)

Neocles.

Forlad os dog ny saa —
Neocles og Aspasia staar op.

Aspasia.

Ak kiære Fader! stat ret ind und de vare!
Skal jeg nu aldrig see dit milde Ansigt mere.

Themist.

Ak Lad os bryde af und disse Ord stands vel;
Thi ak for Tiden giør min Hiert alt for sver.
Det er Sommetid Sørn! Lad os ny mere tale,
Jeg Ener bryde to vil Hiertens anbefale

Det skrik nr alt for ønt — jeg følger d. Bevægelsen,
I mod Enstandighed maa jeg mig gaar drage.
I vigen Krigshandel vil Grad gaa ren.
Og min Standhaftighed skal vinde sin sandhed.
Jeg skader og saa nr, jeg følger i min Viel
En skaden skylig Strid — til Kiøn Søn! Farvel!

omfavner hin.

Alt Krumper Ønd Grad og vierdr. Bygge skiøn,
Det jeg nk Krigs Engen vil mig i dag opnaa;
Jeg nj til Dødn gaar; Inn over Skiebnen vil
Kin Seier min Triumph Skaar Ønd Lovskrift.
I Ønd ømmen Kundskn Gleden skal indgrave,
At sin mit Ludlyst ind Kiærlighed Krands prydd
Jeg nj til Dødn gaar; Inn giør mig Kun vrang
At skøn Krigsmen af Dronskabs og Kand. abit

Scen: 4.

Neocles og Aspasico.

Aspasia.

Hvad sanger vi nu an.

Neocles.

Aspas. Aa sig: Hvor nr vi Aspasia! Hjemme! —
Neocles.
Kom Kjær Ladd gaar og ufors agte sin
Den sørlige Triumph kan vinde Dømme,
Lad hinsides i vor Brøst nj nu af Krigsd blod
Ønd vor Fiendskab vi Land Land Død forsøde.

Aspasia.

Ja kom! jeg følger dig uforfærdet mod,
dig hjemme! – jeg nu lund, en iver ved mit blod.

Neocles.

Vil du Aspasia snarlund dig forvinge? –

Aspasia.

Lund du din hjerteligste snarlund undvinge?

Neocles.

Ak vare sneg i dag var mig nu evig klar,
Jeg lærer vel at gaane bestandig frem af stam.
Lund jeg nu straalen kun af ethr dunsigt nyde
Med dybind talning paa, ak sildrer stal ind stjede
En høj standsmæssighed og mod ej mist et øje
Og lære mig at gaane paa dybind bøj med øje.
Min fader bifalder, at jeg mig diest stal vise,
I saadan tankegang jeg mig vil lykkelig prise,
Jeg sønlig følger vil saa fadrelig ak lund
Og glædig, naar jeg snar lund kiender dyd gaaer ud.

abit

Scen: 5.

Aspasia allene.

Lund jeg da nysgjerrig kiender som du Neocles navn.
Ak jo navn fader dør af stolthed modar arv –
Furien karer en uregjerlig ny sjæl,
Jo af Themistocles jeg og har arvet mod.
Den sidste tanke jeg kom da og vil gjøre,
At min medlidenhed min fader stal tilhøre,
I disse lande op gjem stal sin stand

Jng trøstløs sidste Kjød paa Jorden ødsblød Haand.
Jng Fødnetøn vil mine Øjen Hinde dø,
Jorden Dynn Jønnik mine Haand tillukke –
Ak Jver for Jorsten ligt mit Fødkildne,
Jon jng i Jordnen Jinbarligmn Land Jnr! –
Ak Jmellem Gjesne jng i mine Timmer Fødre!
Jng wilde gaae og døg alligevel jng vøbre –
Jng blivre Kold af Stred ved Jordnen om Jorn
Og for min Frigheds Skyld anbende jng af Jam.
Jng i nk Øjneblik nu Drift og Jorn finder,
Jon mig ek gaae Herfra til Kjøbet og forbinder,
Jammer Øjneblik jng jon nu Øtte Haar,
Jng wilde gaae – for Jam og Stred jng nj formaar.
Ak! Skal jng blimfre? – Krj, Aron ek forbjerr –
Skal jng da gaae herfra? – Krj Jøhn nj ødbjerr –
Jo, jng wil krjde jon nu Dem herfra, at Jun
Kn finde paa ek Opad og Hjerte Gremlje.
I Himler! Lagre dort ek Kir Jnig Jan mede,
Jng Ønde Gremlje Jan ek forøndaalig finde.

abit

Jcen 6.

Xerxes. Jehn Roxane und ek Lero i Forgrunden.

Xerxes.

Hvor er Themistocles? Hvor er min General? –
Hand ek min Kierlighed Jrenfter Jan Skal.
Jng wil omfamme Jam, jng nefter Jam opnigtig
Hand klemme ødrigsed giør mig Lil ekte pligtig.

Roxane.

O Xerxes! Sun mig Sun at gaan i Din Hjert

Xerxes

O Hvilket Mön! —

Roxane.

Vig! Forkrund mig Ærbödighed,
Det er den sidste gang jeg kan til mine Dig tale.

Xerxes.

Jeg vred at du mig vil dit bitre Hat atmale,
Jeg vred du kun vil mine Hjem ind Mord og Brand.

Roxane.

Ja Xerxes! — Du kan Ret — din Gjerning den er grund.
Du alt forrungrt har mig villet forunthe,
Du ufortrøden selv din Jeg dertil dertil,
Men for min Hævnd at Hjemme Stad du staar:
Det vis i Barn er, din Brøde mig ta maa.
Kræfter i dette Blad skal dig vil ramme —
Et Forbandelsmuk, forvandt maa dig maa skamme!
Gaar! — Forbandet dit Hoved! — Ned dig! — Hvil dig, du
Jeg sigter dig Forvist! —
Forræder Barn Brøde og vil gaar bort,

Xerxes.

Vig der Prinsesse! Hör!
Du ædelmodige Hjerte mig i Sinn!
Hvad Krone Land jeg dig paa Skrin skulde vel gem.

Roxane.

Nok jeg mig skemmet sker — Din Hævn for mig er Død —
Du ønsker mig alt sin nu Skam Fald og Død! —
For nu forbrudt Skjel er Hindring nok i dette,

Som Sønnestaden sin Fiendtlig Land opretter,
Jeg følger Gleich min for Fiendskrun før,
Jeg gled gaarn bort Justra og Herr min Fiendt Herr
abet

Scen: 7.

Xerxes. Themistocles Sebastes.

Xerxes. Herr paa Thront.

Hvad! Det er ej til mig, — Orontes skal staa strengt,
Og fra Egypten til Sebastes stridt Tramt.

Land taler

O Smilden ønsker Fiel! jeg farer Fiendt Land —
Sebastes alsaa er til alting Ogsaa Mand.
Han i Egypten har Kronligheder skiendt;
Jeg hand i skiøn Sorg har alting for mig skiendt
Ludskiøld und Vildkiørsel hand har forstillet sig,
Saa meerker jeg vog vi, at hand nu stedse sig.
Min Herr! skal Fiendt hand! — Er nu Forraeder vorr
Mod saadan Pligt skal Sønn stemme til Sønn?

Sebastes.

Jeg for dig Live Fiendt stemme Sønner und nu Søn:
Det vil skiende mig min Skiold og Kronstad Søn —

Xerxes

Fortiniste vil Jer — Sebastes — Smilde nu
Saa skiønne — det vil hand det af mig begiære

Sebastes.

Da vil Themistocles Jer omtalt sig.
Det gaar Som General und Athen i Krig
Og i Egypten ej er vogne Krav Herfører —

Saa saaber jeg ak dit, o Tongen mig bortforr
Og disse Troppers mig betroede Generalat,
Da jeg dem vil pligtig og ved ankomst stal.

Xerxes.

Er det dit Ærinde? — Ingierer dit nej mere. —

Sebast.

Min Konge! det ret vel — Men vil jeg nej begiære
Din kongelige Krones Haar af mit Hoved eller Liv.

Xerxes.

Jeg har vel allerede af dig til dem Tid,
Dem du tilbøjder mig, gjør dig end mere værdig,
Jeg tvivler ikke paa, at du jo strax er færdig; —
Men kommer du og til Ægypten med Damerne?

Sebast.

Ja! — jeg vil dem der Land tvelle Linjerne.
Ægypten indtil Aar af Floder, Elven, Bjerge
Og Haver det Valget maa i dem Grændser Ligge,
Som jeg jo kommer til —

Xerxes.

Det Vagne nej vidjer —
Vend du dem Herr Opfarts Mand til dennisse Oprør?

Sebast.

Orontes vil pligtig den anden Aar vorde —

Xerxes.

Jeg troer længst svarer han andre Aar tilbage —
Ves vel! — Kommer du Sebastes, Vanvittig,
Som jeg paa dette Blad Hand den opfundet?

(Leverer Hannem Brevet)

Sebastes, (i sht Land tagnrekt)

Ah Jomm Kommegtigste! Hor du Endkommnit shtn?
Ah jeg Knudsign. — (kimmeh und sht)

Xerxes.

Du Landsht selv mi gratin —
Hvorlenh Faaner du shr? — Du jo forvirrat nr?
Du skimr rödvg klang. — Du Falr ikke mere?

Sebast.

Ah! man mig Jar forraad! —

Xerxes.

Du stielmr allerede,
For sidig frygter du dig for Kong Xerxis Vrede,
Du bunk stielmst för, da du paa shtn spandt —
För stenkerfundig sind jeg i din Aftsind kandt;
Men sht er Himlens Raad, som altid er raadsvarig,
At nu forreder'st Mand, shr altid er Strafvordig,
Kand aldrig Synden, nu stiult kand er shn nor,
Og shtn vieser du mod dit Kommando her. abit.

Scen: 8.

Sebastes. allene.

Himens'r! — Ittron Fael! — Vil du mig saa forraade.
Du mig jo Lovet Jar din Fiedelighed og Troskab;
Men jeg er daarlig selv — Hvi klager jeg paa dig?
Jeg Jar fortient shn Straf, som nu vil ramme mig.
Sebastes! — flygt herfra! — Hvorfor skal jeg end flygte?
Jeg ved samt Forbrydne jo for mig selv maa frygte —

Min egen Sorg ej mig fra hinanden bar,
Den mig afstraffer vil, i Sinde jeg og svar nye.
Med samme Alvorlighed jeg giør, af Sang ind jeg bekiender
Og af Forstrækkelse min arme Siel indsiunger,
Jeg vigter Gud saa sin i sin Barmhiertighed gaar,
Hvor min Forsmædelse jo vil for Dine staar.
Sammenligninger jeg mig hiertelig Ønsker slikker –
Det nye nu sildrig Sagt af ch nidbøiede Tidender –
Hvorfor skal jeg just nu af alle blive vørt?
Hvi skal jeg sidenstil ej kunne Ansigt sørt? abit.

Scen: 9.

Kongen: Gaar, alene i Sindet, hvorpaa
Maalene staaer, som nye opstillede til Fremme.

Xerxes. Aspasia. Neocles. Drabanter.
Vagter og Følget.

Xerxes.

Neocles! Kiære Ven! – Hvorfor saa bedrøvet? –
Har jeg ej Maade nok vredig mistet? nedrørt?
Og Aspasia! – hvorfor græder De?
Din Skiønhed ej mere Kraft har, mindre.
Se just de Taarer mig vil sin Tronfølge sværge,
Da sætter Lænken og Land ej Grund af sorge,
Troskyn min Kierlighed og Maade vinge ny
For Ester begge to –

Neocles og Aspasia tillegge

O Konge! Maadig vær!

Scen: 10.

Roxane. Lysimachus und Folgn af Gnehm.

En Forrigh.

Roxane til Xerxes.

Kommegtigste Monark! Hvad har du ath forlange
Har du nuun Tagag at sin mig klarn gange.

Lysimac:

Jeg kunne vgsua sinn o Mægtigste for dig,
Hvad nr ikk migtigh du har at sigh mig.

Xerxes.

Jeg kun vornemuh vil som ehr tegge,
Til Vidunbyrd om ikk jeg vil for dogne taggn.

Lysim:

Maasten at forr para ih Hvidt Trudsklar.
En Prøver para ikk Hard du til Athenen bar.

Roxane.

Maagstan for jeg para vign Kong Xerxes skal bespotte,
Og sign klarn, sig imod sam sammenrotte.

Lysim.

Maasten for jeg nuun, for jeg nr vigst sannfra,
Skal sin nn vtron Vael — nn falsk Skpasia.

Atpasia

Kaj ikk nr ikkn sare, du ilsk om mig dømmer,
Jeg Fal skyld eignn Hud i ikkn Lyst indrømmer,
Jeg nr ikn sannen tru, som jeg har vank for,
Hvnn du Lysimachus mig førsta Vank giør.
Du har nudog sara Lyst nn Vael at vinde tegn

84. Som forsøm nr forbrydt sig nu übillig syklen.

Xerxes.

Hvorlænds? – skal jeg tro Jnu ellers?

Aspasia.

Ja, unforgiænd var al min Saregtnelse,
Jeg har forsømt nogt sagt og bør ikke nu forbydn.

Xerxes til Aspasia.

Og vil I for vilkt mig Hænd nudta tilbyde? –

Aspasia.

Ogsia, nu Fædre lio ikk Offre fordrede.

Xerxes til Cyrin.

Og vil I forfølge nr dog nu Fædre, Heriste? –

Cyrin.

Athen for vilkt saa —

Xerxes.

Dit sou hiertet tørre! –

Roxane.

Jnu ihr! nu uden nr sig ihn Grædistn Undsørre.

Nicocles.

Ak! at jeg skulde og saa ufortærdet Blod! –

Aspasia.

Hvor nr jeg dog forsagt! – nu zittre Hænd og Fød.

Scen: 11.

Themist og th Forrige. Dernæst Sebastes.

Xerxes til Themist.

Du skal vil nudelig undskylde mig at nødn?
Tad mig omfamne dig! – jeg dig nu ost Land skyn.

Themist.

Soldrick Magtigste! –

Xerxes.

Hvordan mit Barn! Hvorfor?

Themist.

Jeg nÿ fortrinne vil, din Naade nu for stor.
Til din Uforsonlighed jeg nÿ Land agted vordig,
Før mit Liv stort Værd, som jeg har for dig nu fordig.

Xerxes.

Du altid fordig er, jeg har bevordret dig,
Dit fjendske Sagn staaer for dig paa Veltand.
Gaar hen — fuldfør din Gierd — Vaag dig mig tro vil
blive
Og til dit fjerneste mod Grækenland dit Sværd!

Themist.

Hvad for Daad vil du af mig? — Forlad Formagtigste!
Jeg nÿ adelig Land — Ulÿ, dit Stal aldrig stue.
Jeg med Ærbødighed til Retterne stræder,
Men nÿ at giøre End, som nu trolig forretter,
Mit Fødeland!

Xerxes.

Hvad gjør jeg? — Og du —

Themist.

Hør Mægtigste Monark! Ak Ord jeg talde nu —
Hør og Øjesynlighed hvad jeg har at fremføre,
Dem som tilstaaer, til sidst mig villig høre:
Du har Themistocles for Ører dig at staae,
Jeg Bidner til alt hvad der for øjne gaaer.
Som trende Maaner: Utaknemlig — Forræder —
Jeg ligne dette Øjeblik — Man allene mig til staaer,
At jeg med Klippe maae kæmpe Mand for Mand,
Min Fødeø kunde paa ei Livet og Ønsk

86.

Mit Liv og Hjemland frivillig jeg dem gav
Og alt opofrer jeg for ædelt Maal at favne,
For at bevare alt og mig ej straffelig
Jeg ingen anden Vei ser end Døden for mig
Og thi udvælger jeg —

Pigerim.

Hvad siger jeg!

Xerxes. Himmel!

Themist.

Jeg gaar fornøiet bort fra Jer Brødre Viinpl,
Naar jeg min Gram i Grammen vinder,
Og denne stærke Gift skal giøre Hagnes klar.

Hagnes. Forgiftne vil de os!

Jeg Landsflygtig jeg thi Jer vil vinde,
Og til min Ære jeg min Fiende vil overvinde,
Her skal nu falde Dit og nu indvies Staal,
Hagnes Gift skal i Hagnes Maal,
Mig giøre Ilden at bevare alt ønskes Maal.
Frivillig ofrer jeg min Tro, min Ed og Ære,
Og alle Gudernes Vrede Offer være!

Aspasia.

Ak! jeg af Angst dør —

Xerxes.

Jeg mig ej selv kand —

Themist.

Min Ven Vizirnachus! Dig til mit Fædreland,
Da jeg har været tro og bar ej Hjertelest Mester
Og end saa Gudernes Vrede for min Ætt.

Jeg Lyttan giver til Svad mig er giort vnod,
Vaar jeg vaa Jorden her, Svor Vriggen for mig Sord.

til Xerxes.

Og Du o Naegtigste! — Tak ret dig ej fortryde,
At Du Themistocles Belgierinden lod nyde,
Om Du Belönning ej efter Saadant Faaer af mig,
Da Synd Sindelig er nu Sorlig Sön for dig.
Dog jeg vinder ved for Belgiet dig Land giver,
Naa ikke mere — Af Jaerd Skraden bliver,
At efter dig mit Liv — at Sor und Smelte Vrod,
Paa denne Maade Sin min Rede Sand blive god.
Dette! Sörer mig! — De sidste Duser Sörer! —
Dem nu ustyggelig Ved paa ikke Ord fremförer,
Instikerne Faderen og alle Gretard Slegt! —
Og tagne Persien i Sind Vanregt! —
Jeg Xerxis dyre Liv mit Sidste anbefaler,
Om Sand Hyjnodigheds Staal Sörn slegten taler! —
Sands Tanker stryder ind ufjand Skjöt og Ved,
Paa Sandmaa Gretnen Sorsker ingen Ro! —
Jo naegtigste Monark! — nu Sing jeg Sin vil Sake.
Ikke mindre jeg mit Liv — end De Sin og din Brede! —
Sörn! Kongr! Vrn og Volk! Farvel! Farvel! jeg dör.

Xerxes. Sagen staaer

Af Sold Themistocles! Svad er ikke dog De gior? —
Den Kongelige Staal ej Siet til dine Sider? —

Themist.

Hvorfor? Themistocles for Arme skyder sig Sneber,

88. Xerxes.

Ink taalar Xerxes ny —

Themist.

Hvad vor sag for da du?

Xerxes.

Du flyn nyr, ind jny dig land sign un.

Sagr taalar fra sam

Themist.

Oh Xerxes! du mig ny til visst land bestiller,
Ink land kun Gudinn — Du magt sag longer sitn.

Xerxes.

Saa du Themistocles!

Sam sagar taalar vort

Du ny nu dyrig Mand —
Ost, jeg samtykker ret — Dit kiøn Folland,
Ink gandske vedigt ny, at du ny ret Valgjudny —
For, jeg nudsaa selv at nesten ret, ongjudny —
Hvo kunde vor sag til ret Lykkelig land,
Nar saadan Gnet, som dig for gjort bringe kand.

Themist.

I Sandhed! — Meget sor! Hvor klarer jeg bevegnet! —
Men for mit Magt Haab ny ret, snart for ungnet.

Xerxes.

Hør! og bundre da ok Beskuingar sob mig
At nu unnent Gjør, som un vil ligne dig,
Du sar para Retsnark — Hvor du sar skullet Magt
Et ewigt sinnetlig Hud, som Himlen sob afvorgt,
Sar vorgar jeg i dag nu ewig vanig Fred
Mod sin Grækenland og alle Grekers Hær! —
Athen og Grækenland skal altid vore trygge,
I Fred ok gandske Folk maa sik bor og dygge,
Dg ok at taakk sar din Adelmodig sind

Dem ihm forsvarer sit sin salige Fred,
Dig Athenen vist ihr største Borgere —

Themist.

O Xerxes! vi i dag nyder saadan Ynde,
Med fuldkommen ingen Land, som for ihr var, ukjendt —
Som nye er ihrer Kunst at vinde Ynder paa.
Erhverv ihr og tillært, som vore nye,
At vi kan gjøre saa lig i Ynde saa ligne vore. —
O skjønne Grækenland! — o nordisk Athen! —
Tak Xerxes! — Tak for Fred! — Tak for Land og Gjerning!
Vor grue jeg dog ej for Gjerning paatalt,
Da min Landsflygtighed til Ære er uafhjulpet.

Aspasia.

O sørg Øjeblik! —

Neocles.

O skjønne Dag! —
Da altid falder ud til Fælles Velbehag.

Themistocles.

Tillader mig da og, I ædle Fædre Fader! —
At jeg maa skjænke mig og Grækenland undfange
Den glade Tidende, om nu forønsket Fred,
Og om nu Kjøgt af Ære og Uskyldighed.
Athenere, som jeg, taknemmelig forbliver,
Med at Ynderne paa nu Kongen og Land giver,
Samt med Forbedrene, som ligge nappe er.

Sebast: paa Knæ

O Konge! straf mig nu for ih Forsømmelser,
Og lær Ingaard med dig — Mit ugt Liv jeg farer —

90. jeg længe ømk saa —

Xerxes.

Staan op! jeg vil forlade
vil din Forsmædelse — Imm mer fremfører for-
jeg vil, at vi ikke skal længere være Fiender.
For dig, Lysimachus, Aspasia naa blive,
og dig, Roxane, ing min Hierligheds vil give.

Aspasia.

Ah! min Lysimachus! Vi er vi min igjen

Roxane.

Ah Xerxes! Gud se ned paa Himlen.

Themist.

I Guder! Hielper mig! — saa vil jeg ofte prise,
at jeg saa længe med Xerxes mig kand prise.

Xerxes.

Saa Guderne kun om: at vi bevare dig
i vor mange Aar, saa ne vi hior for mig.
Naar vil Exempel mig til Dyder saa vi-
se,
saa giver vi mig mere, end alt saad jeg
vil give.

Ende.